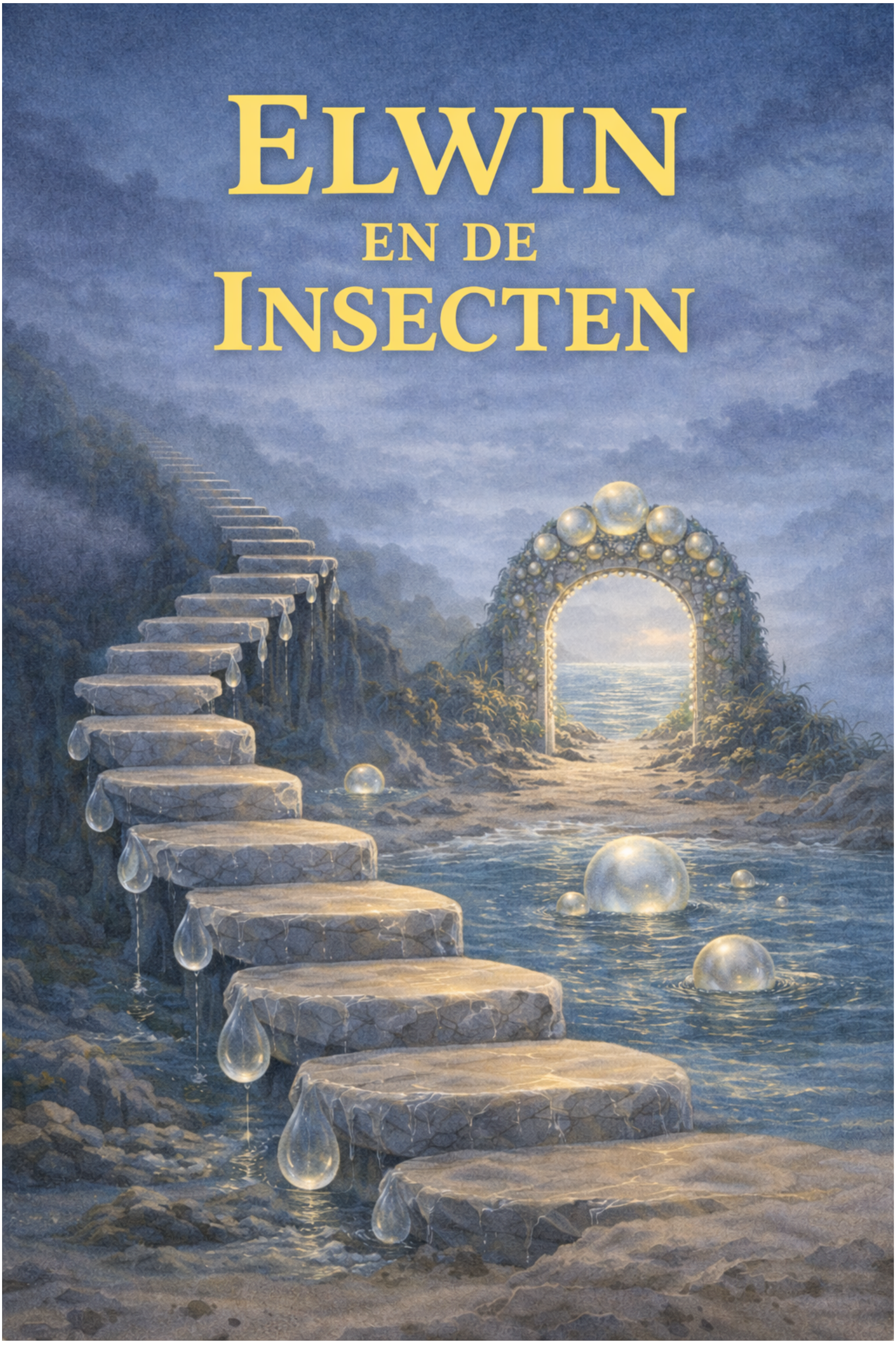
ELWIN
EN DE
INSECTEN

Elwin en de Insecten

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin
en de Insecten

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Hoofdstuk 2. De moestuin

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op

Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem

Hoofdstuk 6. De koning vertrekt

Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast

Hoofdstuk 8. Naar het eiland

Hoofdstuk 9. Weer thuis

Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?

Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Hoofdstuk 23. Tifiaf

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

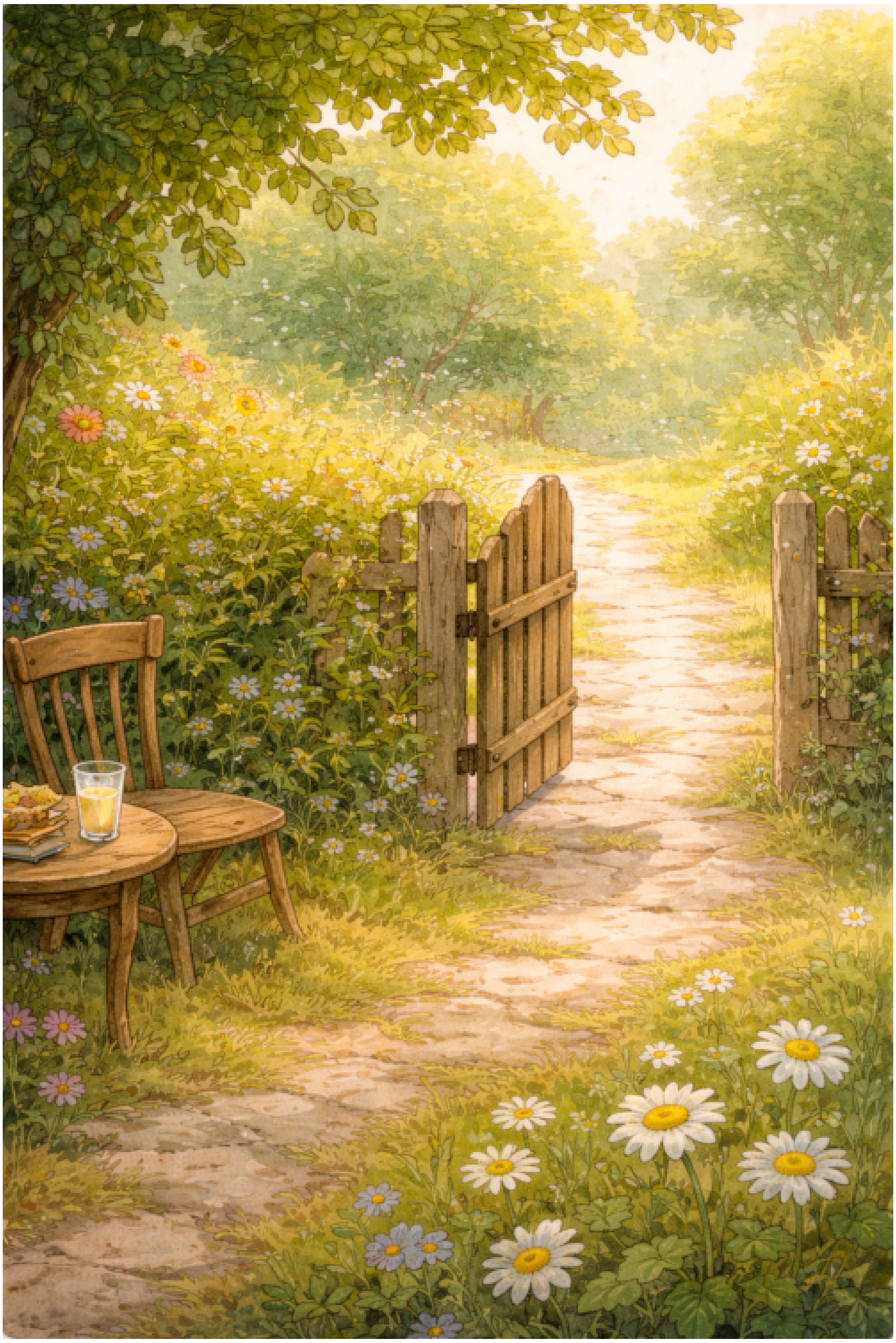

Op een dag zat Elwin in zijn stoeltje in de tuin te lezen. Plotseling komt er een mannetje door het tuinhekje heen. Voorzichtig deed hij het hekje open, en daarna achter zich dicht. Elwin kijkt verbaasd op. Het mannetje heeft ook een hondje bij zich, en beiden hebben ze een heleboel lipjes op hun lijfjes. ‘Ja, ja,’ zegt Elwin, ‘wie zijn jullie dan ? Ik heb jullie hier nog nooit gezien, en jullie zijn geen drokelaren.’

Het mannetje heeft een tuitig mondje met lippen die heel groot kunnen worden, en als hij praat groeit zijn mond ook. ‘Wij komen uit Bekehelm, Elwin, en we dachten eens bij jou op bezoek te gaan.’

Elwin dacht even na. Elwin kende wel een mannetje dat Bekehelm heette, en dat mannetje had ook een land, diep in Izu, waar Elwin weleens was geweest. Zou hij dat land bedoelen ? Elwin haalde een extra stoeltje uit de schuur, en zette het voor het mannetje neer.

‘Ga je mee, Elwin,’ vroeg het mannetje. ‘Dan gaan we naar het land Bekehelm, waar ik en mijn hondje vandaan komen.’ Maar Elwin begon direkt te protesteren : ‘Geen denken aan. Dat is me veel te ver. En ik wil graag eens een tijdje rustig bij Sandra zijn.’

Toen haalde het mannetje ineens een grote hoed tevoorschijn. Het was een toverhoed met een band eromheen in allerlei kleurtjes. Het leken wel platte edelstenen die op die band vastzaten, en de band zelf leek van een soort fluweel. ‘Stap er maar in, Elwin,’ zei het mannetje, ‘dan ben je in een flits in het land Bekehelm, en dan kun je er ook in een flits weer mee vertrekken.’ Nou, dat leek Elwin wel erg, erg spannend, en daar stapte die Elwin zomaar in de toverhoed en verdween. Ook het mannetje met het hondje doken achter hem aan, en in een tel waren ze in het land Bekehelm.

Hier liepen dezelfde soort mannetjes en vrouwtjes rond als het mannetje met het hondje. Het leken wel tovermannetjes en tovervrouwtjes. Het hondje begon te blaffen. Het mannetje haalde de toverhoed weer tevoorschijn, en vroeg Elwin of hij weer terug wilde. Maar Elwin had het zo naar z’n zin, en was zo nieuwsgierig geworden, dat dat voorlopig niet hoefde. ‘Hou de hoed maar in de buurt,’ zei Elwin. Met grote stappen liep Elwin vooruit, in het land Bekehelm, op naar nieuwe avonturen.

Hoofdstuk 2. De moestuin

Elwin loopt zingend op straat in het verre, verre land Bekehelm. Het mannetje met de hoed, en het hondje lopen naast hem. ‘Elwin,’ zegt het mannetje, ‘zullen we naar

mijn huisje gaan ? Dan kan ik jou mijn vrouwtje laten zien, en misschien wil je wel een poosje bij ons logeren.’ Dat leek Elwin wel leuk. Bij het huisje van het mannetje aangekomen stond het vrouwtje in de tuin te poetsen. Ze had een doek om haar hoofd, en ze had een lange rok aan, en een groot jasje. Ze was in de tuin aan het werken. Het vrouwtje leek wel een beetje op Sandra. Elwin glimlachte, maar het vrouwtje keek niet zo blij.

Ze hadden ook een moestuin waarin allerlei soorten groentes groeiden, en ook

aardvoedsel zoals aardappels en allerlei soorten knotten, bieten en koolsoorten. Elwin keek zijn ogen uit in de moestuin. Het vrouwtje zei niet veel, maar Elwin voelde zich wel welkom, en op z'n gemak. 'Kom maar naar boven,' zei het vrouwtje, en wees naar een trap die tegen het huis aanstond. Het was een metalen trap, en aan het uiteinde waren nog een paar stenen en marmeren treden. Ze moesten langs een grote raamdeur, waarachter lange paarse gordijnen hingen. Binnenin was het een beetje schemerig. Toen kwamen ze op een halletje, en de vrouw wees op een deur. Samen liepen ze naar de deur toe, en toen de vrouw de deur opende zei ze zacht dat Elwin daar mocht logeren zo lang als hij wilde.

Elwin vond het wel spannend. Er groeiden zulke prachtige soorten in de tuin, dat Elwin nieuwsgierig was naar hoe het eten hier zou smaken. Dat zou wel heel anders zijn als in de Drokelaar. En ja hoor, want toen even later de vrouw het eten opdiende en Elwin riep voelde Elwin zich heel lekker toen hij het eten proefde. Het was alsof hij voor het eerst in zijn leven had gegeten, en Elwin voelde zich erg rustig worden. 'Eet maar veel,' zei het vrouwtje. Ook het mannetje at heel veel, evenals het vrouwtje. Elwin zat met open mond te kijken hoe snel dat ging. Bord na bord, en pan na pan. 'Ja, dat komt omdat we hier maar één keer per week hoeven te eten. Het eten geeft ons kracht voor een hele week,' zei het vrouwtje. Ook het hondje zat aan tafel, en at een beetje, maar niet zoveel als het mannetje en het vrouwtje. Het mannetje wees op het hondje, en zei : Hij heeft altijd al snel genoeg, en hij eet maar eens in de maand.

Ook Elwin had al snel genoeg, en had het gevoel dat hij het hele jaar niet meer hoefde te eten. Het vrouwtje glimlachte even heel snel, maar trok toen weer een droevig gezicht. Het mannetje was erg blij, en ook het hondje. Elwin vroeg zich af waarom het vrouwtje zo droevig was, maar durfde het niet te vragen.

'Wat drinken jullie altijd bij het eten ?' vroeg Elwin beleefd. Het mannetje stak z'n vinger op en zei : 'O ja,' en liep naar een soort koelkast. Binnenin de kast lag een ketel met dik groen sap. 'Dit zijn bostranen,' zei het mannetje, 'maar dat werkt zo goed tegen de dorst dat we dat bijna nooit drinken.' Voor Elwin werd een bekertje ingeschonken. Het smaakte zuur en bitter, maar ook een heel klein beetje zoet, en een heel klein beetje zout.

Elwin werd er erg rustig van, en ging naar achteren zitten. In de verte hoorde hij het getik van de klok. 'Na, na na, na na na na naaa,' iemand liep zingend langs het raam. Elwin keek naar buiten. Het was een oude man. Even later hoorden ze geklop op de

deur. Het mannetje liep naar de gang, en deed open. De man gaf een klein briefje af, en liep weer verder. Het briefje was verder niet zo bijzonder, maar het mannetje begon zenuwachtig heen en weer te lopen. ‘Wat stond er in het briefje,’ vroeg het vrouwtje. Maar het mannetje bleef zeggen dat het niets bijzonders was. Na lang aandringen van het vrouwtje vertelde het mannetje het : ‘Het is een briefje van de buurman die vraagt of we zo nu en dan willen kijken of alles goed gaat met zijn poesje terwijl hij op vakantie is.’ Toen begreep de vrouw het. Het mannetje was namelijk een beetje bang voor het poesje. Ook het vrouwtje begon een beetje te bibberen. Elwin begreep het al. ‘maar dan kan ik toch af en toe even naar het poesje gaan kijken ?’ Het mannetje vond dat een goed idee, en ging weer rustig zitten.

Maar toen het mannetje even later aan Elwin vertelde wat voor soort poesje dat was werd Elwin zelf ook wel een beetje bang. Het poesje had ook overal lipjes, maar kon veranderen in een slang en dan flink bijten.

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Het mannetje vertelde dat het poesje het vrouwtje weleens had gebeten, en dat het vrouwtje daarna altijd pijn had. ’s Nachts huilde ze vaak in haar bedje. Eens in de zoveel tijd huilde ze dikke groene tranen, zoveel dat ze dan een ketel naast haar bed moest zetten. Deze tranen werden bostranen genoemd, en ze werden overal in Bekehelm gedronken.

Ergens heel diep onder de grond zouden er rivieren van bostranen zijn, en er werd in het land gezegd dat als je daarin zou zwemmen en baden, dan zou je nooit meer pijn hebben. Maar dan zouden ze eerst natuurlijk die rivieren moeten vinden, en die had nog nooit iemand gevonden.

Natuurlijk wilde Elwin er wel naar op zoek gaan. In de tuin van het mannetje en het vrouwtje was wel ergens een groot gat wat onder de grond leidde. Het mannetje en vrouwtje durfden zelf niet onder de grond te komen, want daar speelde het poesje van de buurman altijd.

Midden in de nacht besloot Elwin op onderzoek uit te gaan. Elwin nam een

lantaarntje mee, en ging door het grote gat onder de grond. Wat was het hier donker, zeg. Plotseling zag Elwin iets groens stromen. Zouden dit de bostranen al zijn ? Verderop stroomde er nog meer groen spul, en er waren ook meertjes. Elwin zag daar een heleboel mannetjes en vrouwtjes staan, aan het meer, en ook zij hadden een heleboel lipjes op hun lijfjes. Elwin begon te zwaaien, en een paar mannetjes begonnen op Elwin af te komen. ‘Zijn jullie van het land Bekehelm ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zeiden de mannetjes, ‘maar wij mogen daar niet meer komen. Wij leven nu hier

bij de groene rivier.’ Elwin keek vreemd op. ‘Maar waarom mogen jullie dan niet meer in het land Bekehelm komen ?’ vroeg Elwin. ‘Omdat wij stoute dingetjes hebben gedaan,’ zeiden de mannetjes. En toen begreep Elwin het natuurlijk goed. In Bekehelm werden alle boeven en andere stouterikken onder de grond gestuurd, en daarom durfde daar ook niemand te komen. ‘Al het gespuis komt hier terecht,’ zei één wat ouder mannetje met een baard. ‘Maar wij hebben lekker nooit pijn, en hoeven dus ook nooit naar het ziekenhuis, want wij zwemmen en baden in de groene rivier.’

‘Zijn dit de bostranen ?’ vroeg Elwin. De mannetjes knikten. ‘Maar,’ zei Elwin, ‘boven de grond is er iemand die erg veel pijn heeft, en die zal weer beter worden door in de rivier te baden.’

‘Wij hebben niks te maken met hen die boven zijn,’ zei een andere oude man nors. Toen dook hij in de rivier en zwom weg. ‘Mag ik dat vrouwtje dat zo’n pijn heeft eens hier mee naar toenemen ?’ vroeg Elwin voorzichtig aan de mannetjes. Maar die begonnen direkt met hun hoofdjes te schudden.

Dat werd een moeilijke opgave voor Elwin. Hij zou naar boven moeten gaan en tegen het mannetje en het vrouwtje zeggen dat ze niet welkom waren bij de rivier van bostranen. ‘Wanneer slapen jullie ?’ vroeg Elwin. Maar weer schudden de mannetjes hun hoofd. ‘Wij slapen niet,’ zei één van hen. Ondertussen waren er steeds meer mannetjes bijgekomen die om Elwin heen waren gaan staan. De vrouwtjes zwommen in de rivier, of zaten er naast. Toen vroeg Elwin of er misschien niet een manier was om de bostranen-rivier ook boven te laten stromen, waar de huisjes stonden. Maar de mannetjes schudden hun hoofd. En toen kwam er een mannetje naar voren met een speer, en begon woest te briesen. ‘En als je nu niet weggaat, dan krijg je hier een opmepper mee,’ zei het kereltje. Elwin begon te glimlachen. Het mannetje was veel kleiner dan hem, en het was nog een grappig mannetje ook. Elwin nam het mannetje in z’n nekvel en duwde hem in de rivier. ‘Ik heb er nog eens over nagedacht,’ zei Elwin. ‘Ik neem het vrouwtje met pijn hier naartoe, zodat ze kan gaan zwemmen en baden.’

‘Dan moet ze eerst net zo stout worden als ons,’ roept het mannetje met de speer vanuit het water. ‘Waarom zou ze stout moeten worden ?’ vraagt Elwin weer.

‘Dan is ze één van ons,’ zegt het mannetje, ‘en dan hoort ze niet meer bij hen die boven zijn.’ Maar dat vond Elwin niet zo’n goed idee. Elwin begon heel diep na te denken, en vroeg zich af hoe de rivier ook boven kon stromen.

Plotseling stond de toverhoed voor Elwin. ‘Ik kan je wel helpen bij het oplossen,’ zei de toverhoed. ‘Gooi mij in de rivier, en al het water zal terecht komen in het bovenland van Bekehelm.’ En zo gebeurde het. Elwin gooide de hoed in het water, en al het water begon er doorheen weg te stromen. Boven begon de rivier nu te stromen door het land, en de vrouw kon snel van haar pijn afkomen.

Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op

Het mannetje en het vrouwtje waren zo blij dat Elwin als geschenk de toverhoed mocht houden. Elwin zou met gemak door heel het land Bekehelm kunnen reizen met de hoed.

Nou, achter het dorpje van dat mannetje en dat vrouwtje lag een heg, die ze de heg van de tovervingers noemden. Er groeiden daar namelijk uitsteeksels die op vingers leken. Die vingers waren een beetje stekelig als kaktussen. Sommige vingers waren groen, sommigen blauw en anderen groen. Elwin besloot eens om er met de toverhoed voor te staan. Toen zei Elwin : ‘Toverhoed, vlug, breng mij over deze heg,’ en toen stapte Elwin eenvoudig in de hoed, en ‘floep’ daar was Elwin aan de andere kant van de heg. Niemand uit het dorp was daar ooit geweest, want ze waren allemaal bang voor die stekende vingerheg. Voor Elwin uit lag een pad. Elwin besloot het pad te volgen. Voor Elwin lag een grote piramide, en Elwin besloot die piramide binnen te gaan, toen Elwin daar aangekomen was. Er lag een soort bruingouden bal op het topje van de piramide. Toen Elwin in de piramide was binnengekomen bleek het dat het alleen maar een piramidemuur was, en helemaal geen piramide. Elwin was in een nieuwe omgeving van het land Bekehelm gekomen, en er groeiden hier zulke wonderlijke dingen.

Op Elwin liep een mannetje af wat leek op een vinger. ‘Jij lijkt op een pink,’ zei het mannetje tegen Elwin. ‘Ja, en jij lijkt op een wijsvinger,’ zei Elwin tegen het mannetje. Het mannetje begon te lachen. ‘Ja, dat ben ik ook,’ zei het mannetje. ‘Kom maar mee.’ En toen leidde het mannetje Elwin naar een dorpje waar allemaal

wijsvingers woonden. Sommige wijsvingers hadden vleugels, en leken op elfjes, feeen of vlinders. Een vrouwtje nam Elwin op, en vloog naar boven. ‘Hey,’ riep Elwin, ‘laat me los.’ Het vliegende wijsvingervrouwtje bracht Elwin naar een hoog nest. ‘Wat ben jij een klein mannetje,’ zei het vrouwtje, ‘zeker geen wijsvinger.’

‘Nee,’ zei Elwin, ‘ik ben een soort pink, begrijp je ? Heb je er iets op tegen ?’

‘Nou nee,’ zei het vrouwtje, ‘dat niet, maar ik vind jou maar een raar mannetje.’ Maar toen begon Elwin wel erg boos te worden. ‘Zet me neer, ellendig ding.’

‘Ach, doe toch niet zo vervelend,’ zei het vrouwtje weer. ‘Het is toch helemaal niet erg dat jij een pink ben, en ik een wijsvinger. Misschien kunnen we ooit eens vriendjes worden.’ Elwin werd weer een beetje rustig. In het nest was een luikje, en het vrouwtje opende het luikje, en duwde Elwin naar binnen. Hier was het nog donkerder. Een paar vogelachtige wezens staarden Elwin aan. ‘Dit zijn nou andere vingers,’ zei het vrouwtje. ‘Ik verzamel ze.’ Maar Elwin had geen zin om in een verzameling te gaan zitten. ‘Waar is hier ergens de uitgang ?’ vroeg Elwin.

‘Er is geen uitgang, alleen ingangen,’ zei het vrouwtje, en weer werd Elwin door een luikje geduwd. Elwin viel heel diep naar beneden en kwam in een ander nest terecht. Er lagen hier sprekende buikjes, lopende oogjes en nog wat andere figuren. ‘Wat ?’ riep Elwin ... ‘Wat is dit voor verzameling ... ademende oren, rondkijkende neusjes, aangeklede beentjes ...’ Het vrouwtje begon te lachen ... ‘Ja, een hele poppenkast is het, hè ?’ zei het vrouwtje, ‘dit is het wijde land van Bekehelm.’

En weer werd Elwin door een luikje geduwd. Waar was Elwin nu terechtgekomen ? Er marcheerden hier vingers rond. ‘Halt,’ riep een vinger. Maar het vrouwtje duwde de vinger opzij. ‘We moeten naar de koning, en nu geen stampij maken.’ Verlegen stapte de vinger verder opzij. ‘Zoals u wilt, koningin.’ Ze liepen naar binnen in een groot kasteel. Het was overal een beetje donker, maar binnenin liepen er wat lichtgevende vingers. Sommigen sprongen direkt opzij ... ‘een pink, een pink !’ riepen ze.

‘Wat, hebben jullie nog nooit een pink gezien ?’ zei Elwin een beetje boos. Maar tijd om te praten had Elwin verder niet. Het vrouwtje, die dus de koningin bleek te zijn, duwde Elwin door een hoge deur naar binnen. Direkt als in een bliksemflits kwam er een mannetje naar voren rennen. ‘Zo Elwin,’ zei het mannetje, ‘een echte pink, een echte pink, welkom in het vingerkasteel.’

De koning was een echte duim, ongeveer zo groot als Elwin zelf. De koningin begon te glimlachen en te blozen. De koning nam Elwin mee naar z’n troon. ‘Goed dat je er bent, Elwin, goed dat je er bent,’ zei de koning.

Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem

De koning legde een arm om Elwin heen. Er kwam een mannetje binnenrennen die op een hand leek, maar er was geen pink. ‘Zie je nu waarom het zo belangrijk is dat jij hier bent, Elwin ?’ zei de koning. ‘Er lopen hier honderden, ja, duizenden handmannetjes en vrouwtjes rond, maar ze hebben geen pink.’ Elwin keek even verbaasd. ‘Wat wilt u, koning ?’ vroeg Elwin, ‘ik ga niet voor pink spelen op een hand, en ik denk dat de andere drokelaren daar ook geen zin in hebben.’ De koning begon te glimlachen. ‘Nee, natuurlijk niet, Elwin, ik heb een veel beter plan.’

Plotseling kwamen er stralen uit het handmannetje, vier stralen. ‘Zie je,’ zei de koning tegen Elwin, ‘jij draagt de vijfde straal, en die kunnen we goed gebruiken.’ Elwin keek de koning weer verbaasd aan. ‘Ik draag helemaal geen straal. Ik heb dat nog nooit gezien,’ zei Elwin tegen de koning. De koning begon een beetje te glimlachen. ‘Maar Elwin, je begrijpt het niet. Je hebt die straal wel, alleen hij werkt nog niet. Ik zal je uitleggen hoe dat komt. Judias, kom eens naar voren ?’ Toen kwam het handmannetje naar voren lopen, en midden in de hand verscheen er een lichtgevende paarse ring. ‘De straal moet eerst verbonden worden met de ring,’ zei de koning. De koning pakte de paarse ring en deed het om een vinger van Elwin. Direkt kwam er een straal uit de ring, en de straal ging regelrecht op het handmannetje af. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Er groeide een pink aan het handmannetje. Iedereen in de zaal begon ‘hoera’ te roepen. Nu had het handmannetje vijf stralen. En toen gebeurde er nog iets wonderlijks. Het handmannetje had eerst hele kleine beentjes, maar nu begonnen twee vingers benen te worden. Ook had het handmannetje hele kleine armjes, maar nu begonnen de pink en een andere vinger armen te worden. De duim begon uit te groeien tot een lijf met een hoofdje. Maar ineens ging het handmannetje slap op de grond liggen, en begon te krimpen en te krimpen, totdat het gewoon een handschoen was. De koning raapte de handschoen op en deed hem aan z’n hand. De handschoen had kleine diamantjes en de hand van de koning begon te stralen.

Elwin keek naar z’n ring, en er kwamen vier stralen bij. ‘Wat moet ik hiermee ?’ vroeg Elwin aan de koning. ‘Toveren ...’ zei de koning. ‘Ja, maar ik heb al een toverding, en dat is deze toverhoed,’ zei Elwin, en haalde de toverhoed tevoorschijn. De koning viel bijna achteruit. ‘Ramhald,’ zuchtte de koning. ‘Wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. Waar ben je al die tijd gebleven ?’

‘Eh, kennen jullie elkaar ?’ vroeg Elwin. ‘Ja, jahaa,’ zei de koning, ‘en of we elkaar kennen ... of niet, Ramhald ?’ De toverhoed knikte. Elwin vertelde over het land van de lipmannetjes en vrouwtjes, over de toverheg. De koning keek nog verbaasder. ‘De toverheg ?’ vroeg de koning. ‘Ik ken alleen het land van ons ... en volgens mij is daar geen toverheg ...’ Maar toen vertelde Elwin over de heg met de tovervingers, en toen begreep de koning het, maar niemand van hen was ooit over die heg geweest. Ze waren veel te bang voor die stekende tovervingers. Je kon er erg ziek van worden.

‘Weet je wat ?’ zei de koning, ‘ik wil die lipmannetjes en vrouwtjes wel eens zien. Kun je ze niet hierheen krijgen ?’ Elwin dacht even na, en zei toen : ‘door de toverhoed.’ Maar toen werd de koning een beetje boos. ‘Door de toverhoed ? Dat ding kan niet toveren. Toen Ramhald vroeger bij ons woonde heeft hij nooit getoverd.’

‘Nou, hij kan wel toveren,’ zei Elwin, ‘dus ik snap niet waarom ik deze ring nodig heb.’

‘Niets kan zo goed toveren als de ring,’ zei de koning. Maar toen zuchtte de koning diep ... ‘Nou ja, niets ? De ring kan een heleboel dingen nog niet, dat merk ik wel weer, want anders zou hij allang die lipmannetjes en vrouwtjes hier naartoe hebben getoverd. Maar dat Ramhald ineens kan toveren is mij een groot raadsel.’

Toen richtte de koning zich tot de hoed, en sprak zacht : ‘Hoe heb jij ineens leren toveren ?’ Maar de hoed liep boos het kasteel uit, en riep met een donderende stem : ‘Komop Elwin, laten we die lipmannetjes en vrouwtjes over de tovervinger-heg brengen, dan is de oude koning weer tevreden.’ De koning schudde zijn hoofd, en bromde nors ... ‘Hij is nog steeds dezelfde, een zeur van een hoed.’

‘Ik vind hem best aardig,’ zei Elwin. ‘Maar laat ik maar achter hem aangaan, want hij gaat de lipmannetjes en vrouwtjes halen.’

Even later stonden er een aantal lipmannetjes en vrouwtjes in de zaal met de koning. ‘Ramhald toch,’ zei de koning trots ... ‘je kan echt toveren.’ De hoed begon te grommen. De koning verhief zijn stem, en zei : ‘dit, beste vingers van het land, zijn afstammelingen van de zesde vinger.’ Iedereen keek verbaasd op. ‘Ja, het is waar,

brulde de koning. En de zesde vinger heeft vele afstammelingen, en deze dragen de zesde straal. Dan hopen we dat de ring net zo goed gaat toveren als onze geliefde toverhoed, Ramhald ...'

De toverhoed glimlachte even, maar trok toen weer een nors gezicht naar de koning. Even leek het alsof hij knipoogde naar Elwin. Elwin vroeg zich af waarom de koning en Ramhald zo naar tegen elkaar deden. Wat was er in het verleden gebeurd ?

Hoofdstuk 6. De koning vertrekt

De koning vroeg of de lipmannetjes en vrouwtjes iets afwisten van hun voorouders, maar dat wisten ze niet. Ze wisten alleen wat over vroegere lipmannetjes en vrouwtjes, die ze als hun grootouders zagen, maar ze hadden nog nooit van de zesde vinger gehoord. Toen richtte de koning zich tot Ramhald : 'Zeg, waar heb jij die toverkracht vandaan gehaald. Je kan meer dan de ring. Weet jij toevallig iets over de zesde vinger.'

Toen boog Ramhald voor de koning, en sprak deftig : 'Koning, toen ik besloot dit kasteel te verlaten en een nieuw huis te zoeken waar ik kon wonen, ben ik op mijn pad de zesde vinger tegengekomen, die de tovervinger is. Deze tovervinger heeft mij leren toveren. Nu ben ik niet meer Ramhald, de hoed, maar Ramhald, de toverhoed.' De koning glimlachte een beetje, en vroeg toen zo aardig en vriendelijk mogelijk : 'Dank je wel voor het indringende antwoord. Dit was wat ik wilde weten ... maar ... beste Ramhald, hooggeachte toverhoed en lid van het koninklijke koningskasteel, waar ... waar ... waar, oh waar en waar kan ik, de koning der vingers en van het hele land Bekehelm, die geweldige tovervinger vinden ?'

'Nou, die laat zich dus echt niet zo makkelijk vinden, koning,' zei Ramhald, 'want ik heb hem wel eventjes goed uitgelegd hoe de zaken hier op dit koninklijke koningskasteel verliepen, en dat u, oh koning, niet zo'n beste was.'

Maar toen werd de koning rood van woede. 'Ramhald, je gaat weer te ver ! Ga naar je kamer !'

‘Ik woon hier niet meer, en heb niets meer met u te maken,’ bromde de toverhoed nors. Enkele lakeien van de koning probeerden de koning rustig te krijgen. Maar de koning was woedend, en liep de zaal uit, terwijl hij de deur met een smak dichtsmeet. De zaal dreunde na. Wat was die koning kwaad, zeg. Elwin had nog nooit zo’n kwade koning gezien. Een paar vingers gingen de koning achterna om hem over te halen om te blijven. Ze hadden de toverhoed nodig. Maar even later kwamen de vingers met gebogen hoofden terug. De koning wilde de toverhoed nooit meer zien.

‘Goed,’ zei de toverhoed, ‘dan vertrek ik nu.’ Boos liep de toverhoed het kasteel uit. Elwin besloot met hem mee te gaan, en ook de lipmannetjes en vrouwtjes gingen met hem mee. Toen ze in het bos waren gekomen zei de toverhoed. ‘Kom, we gaan naar het toverkasteel van de zesde vinger.’ Iedereen sprong snel door de hoed, en al gauw stonden ze allemaal voor het toverkasteel van de zesde vinger.

Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast

Daar komt de tovervinger naar buiten rennen. Het is een rode vinger. ‘Mijn nakomelingen,’ zei de rode vinger, ‘kom verder.’ En daar liepen ze allemaal het grote kasteel binnen. Boven aan de hoge plafonden hingen overal lampjes. De tegels op de grond waren bijna van glas of van marmer. ‘Ik heb een kadootje voor u,’ zei Elwin, en gaf hem de ring. De tovervinger begon te stralen. Snel stopte hij de ring in een doosje. ‘Is die ring toevallig van de koning geweest ? Dan wil ik hem niet hebben, maar ik kan hem wel om laten smelten.’ De toverhoed begon te glimlachen. ‘Ik heb niks maar dan ook niks met de koning te maken,’ zei de tovervinger. Weer glimlachte de toverhoed een beetje.

‘Ach,’ zei Elwin, ‘de koning is best wel aardig. Je moet hem alleen eerst een beetje kennen.’

‘Beetje kennen ? Beetje kennen ?’ grapte de tovervinger ... ‘Ik ken de koning al honderden jaren, en niet alleen van de verhalen van Ramhald ... Ik heb zelf ook het één en ander met hem meegemaakt. Het is de gemakkelijkste niet.’

‘Maar tovervinger,’ vroeg Elwin, ‘wat gaat u dan nu met die ring doen ?’

‘Die smelten we om bij de smid.’ zei de tovervinger. De toverhoed glimlachte weer. ‘Okay, maar waar wordt de ring in omgesmolten ?’ vroeg Elwin weer. ‘Tot een zwaard,’ zei de tovervinger. Elwin keek een beetje verbaasd ... ‘Een zwaard ? Waarvoor dat ?’

‘Het is een toverzwaard, Elwin,’ zei de tovervinger. Elwin dacht even na ... Plotseling werd er op de deur van het kasteel geslagen, en hard ... en ze hoorden allemaal het geschreeuw van de koning ... Wat moest die nou hier ? Maar een nog betere vraag was : Hoe kwam hij hier ? ‘Snel, allemaal in de hoed,’ riep de tovervinger, en rende naar de poort om voor de koning open te doen. ‘Ja, dag,’ zei de koning, ‘is de toverhoed hier ? Ik wil hem even spreken.’

‘Die is hier wel,’ zei de tovervinger, ‘maar u bent niet uitgenodigd.’

‘Oh, maar mag ik u dan even spreken, alstublieft ?’ vroeg de koning. De koning probeerde zo vriendelijk mogelijk te doen ineens. ‘Nee,’ zei de tovervinger, ‘dat lijkt me niet zo goed. Ik heb geen tijd. Trouwens, hoe komt u hier ?’ Maar daar had de koning niks aan, en duwde met een grote smak de tovervinger opzij, en liep stampvoetend het kasteel binnen. De hoed was inmiddels verdwenen. Wel zag de koning het doosje liggen waar de ring inzat, en opende het. ‘Wel, ..wat zullen we nou krijgen,’ bulderde de koning, ‘wat moet jij met de ring van Elwin.’

‘Oh, gewoon, omsmelten tot een toverzwaard,’ riep de tovervinger lachend.

‘Daar komt niks van in,’ bulderde de koning, en stopte het doosje in zijn zak. Maar ineens begon de ring te piepen. ‘Zie je wel,’ zei de tovervinger, ‘de ring vindt het geen goed idee als u hem weer meeneemt.’

‘Dat maak ik wel uit,’ zei de koning nors, maar de ring begon hoger en hoger te piepen, harder en harder. De koning deed zijn vingers in zijn oren, en werd knalrood. Na een tijdje kon de koning het niet meer houden, en rende schreeuwend het kasteel uit, terwijl hij het doosje met de ring van hem afgooide.

‘Zo,’ zei de tovervinger tegen de ring. ‘Die zal hier niet snel meer terugkomen.’ Even later was de toverhoed er ook weer, met de lipmannetjes, vrouwtjes en Elwin. De tovervinger drukte op een knopje, en een grote ketel werd uit de muur geschoven. De ring werd er ingegooid en de ketel ging weer in de muur. Even later schoof de ketel weer uit de muur, en lag het toverzwaard erin.

Hoofdstuk 8. Naar het eiland

Het toverzwaard begon al snel te spreken. Toen hij nog een ring was kon hij dat niet, hooguit piepen. er kwamen vlammen van het zwaard af, en de tovervinger nam het zwaard in zijn handen. Het toverzwaard sprak dat ze nu nog één vinger misten, en dat was de zevende vinger. Deze zevende vinger was als een tweede pink, maar dan nog kleiner. Door de straal van de zevende vinger zou het toverzwaard omgesmolten kunnen worden tot een toverwiel. De zevende vinger zou alle andere vingers hebben gemaakt. De zevende vinger was de vader van alle vingers, ja, de stamvader. Elwin

zou die zevende vinger graag eens willen ontmoeten. Die zevende vinger werd weleens de toverstaf genoemd, en kon heel lang worden. De zevende vinger kon nog wel beter toveren dan de zesde vinger. Maar waar zou die zevende vinger toch wezen ? Alleen het toverzwaard wist het antwoord. En wat het toverzwaard toen zei, daar schrok Elwin wel even van.

Maar wat het toverzwaard tegen Elwin had gezegd, waarom Elwin zo schrok, dat vertellen we nog niet. Wel mogen jullie nu weten wat voor een liedje het toverzwaard begon te zingen. Luister maar :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

En ineens was het stil. Ja, want dat had het toverzwaard aan Elwin verteld, dat de zevende vinger, die ze ook wel de toverstaf noemden, een echte piraat was, die scheepjes liet zinken. Maar alleen door de toverstaf zou het toverzwaard een toverwiel worden. Elwin wist nog niet waarom het toverzwaard een toverwiel wilde worden, maar begreep dat het erg belangrijk was voor het toverzwaard. Ach, misschien was die toverstok wel heel erg aardig, en hoefde Elwin helemaal niet bang te zijn. Elwin besloot met het toverzwaard in de toverhoed te gaan, naar de tranentrap. Dat was snel gedaan. De toverhoed toverde hen in een wip op de tranentrap. Nu moesten ze helemaal naar beneden lopen, en dan kon Elwin met het toverzwaard de tranenpoort openen. Van wie zouden al die tranen zijn ? Het leken wel edelstenen of parels. Elwin vond ze prachtig, en het zag er helemaal niet zo verdrietig uit. In de verte, onderaan de trap, schitterde een poort met parels, op een verwilderd strand. In de verte stormde het wel een beetje.

In de verte hoorde Elwin weer dat liedje :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

Plotseling sprong er een indiaan voor Elwin. ‘Zeg, wat kom je hier doen ?’ zei de indiaan luid. ‘Het is hier verboden. En trouwens, op zee wonen de piraten.’ Maar Elwin duwde de indiaan opzij. Maar al snel kwam de indiaan weer achter hem aanlopen, en haalde een trommel van achter z’n rug vandaan, die aan een band over zijn schouder hing. ‘Je moet het zelf weten,’ zei de indiaan, en begon te trommelen. Elwin liep regelrecht op de poort af, maar er hingen doorzichtige parels en edelstenen voor. ‘Geef me dat zwaard maar,’ zei de indiaan, dan open ik daarmee de poort wel. Elwin gaf het zwaard, maar de indiaan begon ermee weg te rennen. ‘Kom terug,’ riep Elwin. Maar de indiaan klom ergens op een rots, en drukte het zwaard in een gleuf naar binnen. Direkt begon de poort zich te openen, en de indiaan gooide het zwaard terug naar beneden. Elwin raapte het zwaard op, en liep door de poort.

Weer hoorde Elwin het liedje. Een oude man, die ook een beetje op een indiaan leek, zat in een bootje op het strand vlak voor de zee. ‘Vlug,’ zei de man, ‘als straks de vloed komt, dan neemt de zee het bootje mee.’ Elwin stapte in de boot, en ja hoor, na een tijdje werd het vloed, en het scheepje werd opgetild. Het water bubbelde een beetje, en het leek wel alsof er diamanten in fonkelden. Ook zwommen er prachtige vissen tussen wat zeestruiken. Het water was heel helder. Elwin deed z’n hand in het water. Het water was warm en zacht. In de verte hoorde Elwin het geluid van een hoorn. Een schip kwam dichterbij.

Plotseling kwam er een grote kanonskogel in het scheepje van Elwin terecht, en het scheepje brak in tweeen. De oude indiaan was nergens meer te bekennen. Nu moest Elwin naar het grote schip toezwemmen. Het was misschien wel dat piratenschip van de toverstok. Gelukkig had Elwin het toverzwaard nog steeds bij zich. Die zat stevig vast aan Elwins riem. Plotseling hoorde Elwin het liedje weer, en ditmaal leek het gezongen te worden door een piraat. Elwin klom aan een touw omhoog langs het schip. Gelukkig was het water warm geweest, maar Elwin was natuurlijk wel drijfnat. Plotseling greep een hand hem vast, en trok hem omhoog. Het was een piratenkapitein. En ja, inderdaad, hij leek erg veel op een toverstok. ‘Driemaal bedankt, dat je gekomen bent,’ zei de piratenkapitein. Elwin glimlachte, en gaf het toverzwaard aan de piraat. Toen de piraat het toverzwaard in handen kreeg begon het toverzwaard direkt te veranderen in een toverwiel. ‘Hè, eindelijk,’ zei de piraat, ‘nu heb ik een stuur voor op mijn schip, en hoef ik hier niet voor altijd rond te dolen.’

‘Waar gaan we naartoe ?’ vroeg Elwin.

‘Oh, dat zul je wel zien,’ zei de piratenkapitein. Al gauw was het toverwiel op z’n plek, en de piratenkapitein ging aan het stuur staan. Elwin ging naar binnen in de kajuit, en kwam in een kelder terecht waar allerlei flessen stonden. In die flessen zaten allerlei soorten tranen van de tranenzeeen waar de piraat op had gevaren. Elwin nam uit elke fles een klein slokje. Opeens kwam de piraat binnen. ‘Het toverwiel stuurt nu zelf. Dan kunnen wij eens goed met elkaar babbelen,’ zei de piraat, ‘en dan kan ik je ook alle kamers en gangen van het schip laten zien.’ Het was een erg groot schip.

Midden in de nacht werd Elwin wakker. De piraat sliep in een kamertje verderop. Elwin liep naar buiten, het dek op. Wat fonkelden de sterretjes mooi, en wat was het water helder blauw. Het was ook lekker warm buiten. Elwin besloot een eindje te gaan zwemmen. Hij was blij dat het toverwiel nu eindelijk tevreden was, en ook de piraat. Na een tijdje zwemmen kwam Elwin een zeemeerminnetje tegen. Het zeemeerminnetje wilde Elwin wel naar een eiland brengen. Dat ging erg snel.

Op het eiland aangekomen kwam Elwin de toverhoed weer tegen. Elwin kon vertrekken wanneer hij wilde. Daar was de toverhoed voor.

Hoofdstuk 9. Weer thuis

Opeens zag Elwin in de verte het toverwiel vliegen. Het toverwiel draaide heel snel rond. Boven op het wiel stond de piraat met een fles in zijn handen. ‘Ha, Elwin,’ riep de piraat. Elwin zwaaide terug. Het was in orde nu. Elwin had zijn opdracht goed gedaan. Alles wat Elwin nu wilde was teruggaan naar huis, want hij miste Sandra heel erg. Elwin stapte in de hoed en floep, daar zat Elwin in zijn tuintje. Sandra schrok zich een hoedje, en daar was de toverhoed ook. ‘Waar kom jij zo ineens vandaan ?’ vroeg Sandra. En Elwin begon direkt te vertellen. Maar floep, daar stond ook ineens de piraat in de tuin van Elwin, bovenop het toverwiel, met een fles in zijn hand. ‘Ha Elwin,’ zei de piraat weer. En toen waren ze weer verdwenen.

Sandra was aan het koken. In de keuken vertelde Elwin verder. Samen gingen ze eten aan de keukentafel. Sandra was erg blij dat Elwin weer thuis was. Er hing een geblokte doek voor de keukendeur, want het was erg warm, en de zon scheen erg fel. Na het eten ging Elwin direkt naar bed, want Elwin was erg moe. Sandra ging even een tijdje op een stoel bij Elwins bedje zitten, en hield zijn handje vast. Elwin vertelde nog even een paar dingetjes van wat hij had beleefd, en ging steeds trager praten, totdat hij in slaap viel. Na een tijdje ging ook Sandra slapen. Het was ook voor haar een drukke dag geweest. Midden in de nacht ging toverhoed nog even naar Elwin en Sandra toe, om hen nog even goed toe te dekken. En toen ging ook toverhoed slapen. Toverhoed sliep nooit zo lang, en was al vroeg in de ochtend weer op. Het was al erg warm buiten, en het zonnetje scheen weer erg fel. De geblokte doek hing nog steeds voor het keukenraam. Maar Elwin was moe, zo moe. En ook Sandra. Toverhoed ging wat in de tuin werken, en ging ook in het huis werken, terwijl Elwin en Sandra rustig doorsliepen. Elwin voelde zich een beetje ziek, en kon niet goed lopen. Maar Toverhoed bracht soms wat kopjes thee, ook naar Sandra. Elwin was erg blij met zo’n goede vriend. Elwin bleef de hele dag in bed, en Sandra ook. De volgende dag was Elwin nog steeds niet beter, en Sandra was nog steeds zo moe. En weer deed Toverhoed van alles in het huis en in de tuin. Na een paar daagjes kwamen Elwin en Sandra weer uit bed. Elwin kwam in zijn badjas naar beneden. Hij was nog niet helemaal beter. Er was veel veranderd in de kamer en in de tuin. Toverhoed had alles prachtig gemaakt.

En weet je wat zo mooi was ? Vanaf toen ging Toverhoed lesgeven op de drokelarencholen. Daarvoor reisde hij door het hele land. Meester Toverhoed, zo noemden ze hem vaak, maar hij bleef gewoon bij Elwin en Sandra in huis wonen.

Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?

Met de toverhoed ging Elwin nog vaak terug naar het land Bekehelm. Nu lag er aan de rand van het land een haag, die de Hondenhaag werd genoemd. En die haag brandde altijd, maar gelukkig verspreidde het vuur zich niet. Niemand durfde over die haag heen, maar voor Elwin was het natuurlijk een koud kunstje met de toverhoed. Achter de Hondenhaag lag het land Marazanta. Marazanta was ook de naam van de keizer van Izu, en zowel het land Bekehelm als het land Marazanta behoorde tot dit keizerrijk. Al gauw stond Elwin aan de andere kant van de haag met de toverhoed. Nu was hij in het land Marazanta. Hier zag Elwin allemaal kledingstukken lopen, zoals pratende petten, rondkijkende broeken, dansende handschoenen, en jassen die aan het tafeltennissen waren. Elwin glimlachte diep. Ook de toverhoed glimlachte. Opeens kwam er vanuit de bosjes een andere toverhoed aanrennen, en vloog de toverhoed van Elwin om de hals. ‘Zo, mevrouw Toverhoed,’ zei de toverhoed, ‘wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. En samen liepen de twee hoeden weg.’ Elwin besloot het land te verkennen.

Maar wat was dat ? Daar waren de piraat en het toverwiel ook. Elwin zwaaide naar hen, en ze zwaaiden blij terug. Opeens kwam er een boek met vleugels op Elwin aflopen, en nam hem bij de hand. ‘Kom,’ zei het boek, ‘dan breng ik je naar het boekenkasteel.’ Het boek steeg op, met Elwin in zijn armen, en heel hoog in de lucht, op een berg, lag het boekenkasteel. Dat kasteel stond vol met boeken. Al deze boeken konden praten en rondlopen, en velen hadden ook vleugels. Elwin begon direkt te lezen. Die boeken droegen de meest wonderlijke verhalen. Opeens wenkte een boek hem van achter een boekenkast. De boekenkast schoof opzij, en Elwin rende door een gleuf in de muur met het boek mee. ‘Kom,’ riep het boek, terwijl hij vooruit rende, ‘dan laat ik je zien waar de zevende vinger uit voort is gekomen.’ Toen kwam Elwin in een zaal met weer een heleboel boeken. Overal stonden boekenkasten aan de zijkanten, en er waren deuren naar nieuwe boekenzalen en boekenkamers. Bij één zo’n deur gingen ze naar binnen. In het midden van de kamer stond de piraat op het toverwiel weer. De piraat was de zevende vinger, maar dat wist Elwin natuurlijk al. Weer schoof er een boekenkast opzij, en weer moest Elwin door een gleuf. De gleuf leidde tot een grot, en daarachter lag een zee. Voor de zee lag een verwilderd strand. Op het strand lagen wat rotsen en zandbanken, en op één zo’n zandbank groeide mos en gras. Een prins en een prinses zaten op die begroeide zandbank. De prins had de hand van de prinses vast, en keek in haar ogen. ‘Ken je dit verhaal ?’ vroeg één van de boeken aan Elwin. ‘Nou, vast wel, want ik ken zoveel verhalen over prinsen en prinsessen,’ zei Elwin. Het boek trok zijn wenkbrauwen op, en schudde met zijn hoofd : ‘Ik denk het niet, Elwin. Kijk maar eens goed.’

En Elwin stapte op de prins en de prinses af, maar hoe dichter Elwin bij hen kwam, hoe meer ze eruit zagen als heksen, en er was overal vuur om hen heen. Toen stonden ze op, en liepen de zee in ... Maar wat was dat ? Ze zonken helemaal niet, maar konden gewoon op de zee blijven staan, en ze dansten, terwijl het zeewater begon te branden.

‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek.

‘Nee, dit verhaaltje ken ik nog niet,’ zei Elwin zacht. Plotseling greep het boek Elwin vast, en zei : ‘Je moet met me meekomen, want ik wil je nog wat laten zien.’ Toen liepen ze door een andere gang van de grot en kwamen weer bij een verwilderd strand terecht. Maar achter het strand stonden grote wildbegroeide muren. Op een begroeide zandbank die heel lang was zat een prinses, en ook een prins, en zij hadden beiden rode kostuums aan. De prins gaf de prinses een kus, maar ineens kwam er vuur tussen

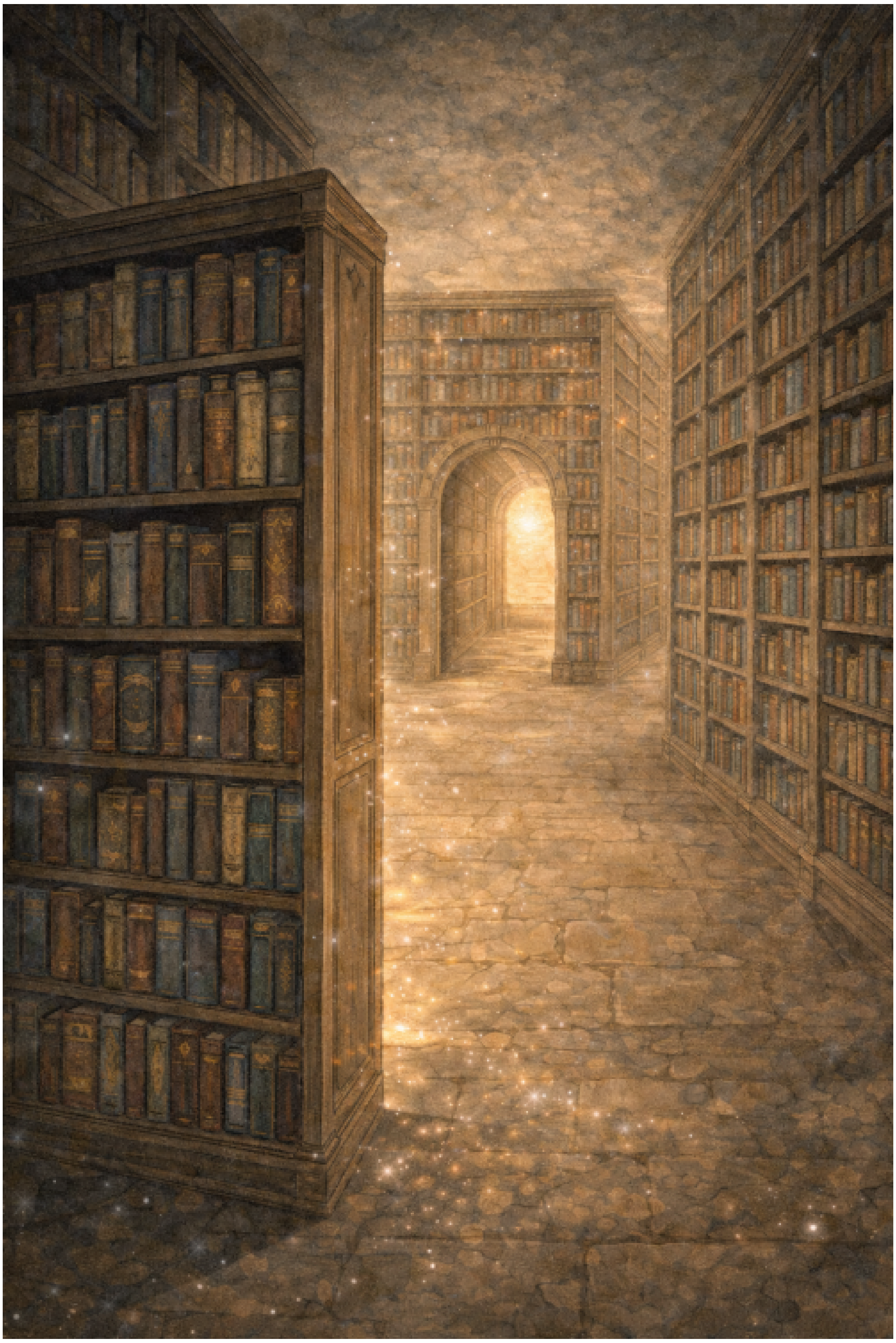

hen beiden, en trok hen uit elkaar. Meer en meer begonnen de prins en de prinses op heksen te lijken. ‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek. Weer trok hij Elwin mee naar een andere grot. Weer was daar een verwilderd strand, en in de wolken boven de zee waren duistere vlammen. Plotseling verscheen er een enorme zwarte wolf in de wolken. De wolf begon te brullen, en begon dichterbij te komen. Plotseling greep de wolf Elwin en het boek vast, en trok hen naar boven. De wolf zette hen neer in een nog groter boekenkasteel, maar het was er erg donker. De boeken leken een beetje op vleermuizen. Op een tafel lag een oud boek, heel zwart, met daarop de letters MARAZANTA. Elwin sloeg het boek open, en begon te lezen. Direkt begon het te

stormen in het kasteel. De boeken begonnen om Elwin heen te vliegen en probeerden hem te bijten en te krabben. Maar Elwin las door. Waar ging dit over ? Het was een vreemd verhaal over de Hondenhaag. Die Hondenhaag was neergezet door heksen, en als ze door de Hondenhaag heengingen, dan veranderden ze in prinsen en prinsessen. Ineens kwam de wolf binnenrennen. Hij was nu veel kleiner geworden. Snel las Elwin door, maar de wolf begon steeds meer en steeds harder te brullen. Elwin stopte zijn handjes in zijn oren, en ging door met lezen. Maar de letters begonnen te verdwijnen. Snel bladerde Elwin verder, en gelukkig, een eindje verderop stonden weer wat letters. Ineens stonden de toverhoed en mevrouw toverhoed voor Elwin. 'Doorlezen, Elwin,' zei de toverhoed. 'Het is een toverboek.' En Elwin las en las, maar hij begreep een heleboel dingen niet. Plotseling hoorden ze een enorme knal, en de vloer zakte door. Elwin viel in een enorm wilde zee. Maar gelukkig was Toverhoed er nog, en snel kroop Elwin erin, en verdween. Floep, daar waren ze op een eilandje. Daar kwam ook het toverboek aandrijven. Mevrouw Toverhoed zwom ernaast.

Maar toen Elwin het toverboek weer opensloeg waren er helemaal geen letters meer in. Alleen op de laatste bladzijden stonden nog wat letters. Het ging weer over de Hondenhaag, over een huilende vis, en over een geitenketel. Toen zei de Toverhoed tegen Elwin : 'Elwin, de zevende vinger is voortgekomen uit een vissentraan, en een huilende broek. Dat heeft mevrouw Toverhoed me verteld.' Elwin keek de toverhoed en mevrouw toverhoed een beetje verbaasd aan. Elwin begon diep te zuchten : 'maar wat heeft die geitenketel er dan mee te maken ? Wat een raadsel is dit zeg ? Had ik nu maar beter opgelet tijdens de puzzel-lessen op school.'

'Ach,' zei de toverhoed, 'we komen er wel uit. Lees nou eerst eens het boek helemaal uit, met die laatste bladzijden waar nog letter opstaan.' En toen merkte Elwin dat er ook nog wat verborgen bladzijden in de kaft zaten. Toen Elwin verder begon te lezen werden ze ineens omringd door huilende broeken. Elwin probeerde ze te troosten. 'Wat is er met jullie gebeurd ? Waarom huilen jullie zo ?'

'Ach,' zei één van de broeken, 'dat wil je toch niet weten ?' Maar Elwin zei dat hij dat wel wilde weten. Toen begon een andere broek te vertellen : Heel lang geleden leefden ze allemaal vredig in het land Marazanta, maar op een boze dag kwamen er allemaal heksen die een hondenhaag om het land bouwden. Hieraan zaten besjes die konden branden, en als ze die aten, dan konden ze iedereen bedriegen. Degene die het meest en ergste kon liegen zou de nieuwe koning worden van het land. En dat was

dus degene die de meeste besjes zou eten.

‘Wacht even,’ zei Elwin, ‘dan zal ik even kijken of het toverboek er iets over zegt.’ En Elwin begon de verborgen bladen in het kaft te lezen. ‘Oh, hier staat het,’ zei Elwin, ‘als de zevende vinger de huilende broek zal dragen, dan zal de zevende vinger koning worden over het land Marazanta.’ En ineens verscheen de zevende vinger voor hen, en hij stond nog steeds als een piraat op het toverwiel. En ineens verscheen ook de wolf weer in de wolken. Vlammen waren er in de wolken, en het

begon erg donker te worden. ‘Vlug,’ zei Elwin tegen de piraat. ‘Trek snel een huilende broek aan, dan zul je koning zijn over het land Marazanta.’ Maar de wolf begon ook te brullen : ‘Dat toverwiel behoort mij toe.’ Vlug trok de piraat een huilende broek aan, en begon om het eiland heen te rennen. ‘Help,’ schreeuwde de piraat, ‘ik kan niet meer stoppen !’

‘Ik zal je helpen als je mij het toverwiel geeft,’ brulde de wolf. Snel greep Elwin het toverwiel en wierp het in de wolken. Het toverwiel werd prachtig groot, en de wolf

zette hem aan de wolken. ‘Eindelijk,’ zei de wolf, ‘het wolkenwiel draait aan de sterrenhemel.’ En toen gebeurde er iets wonderlijks aan de andere kant van de wolkenhemel. Een grote geit met een ketel verscheen daar, en begon in de ketel te roeren. ‘Vanaf nu zal de zevende vinger koning zijn,’ brulde de geit traag, en heel langzaam begon de rennende piraat tot stilstand te komen. ‘Hoera !’ riepen de huilende broeken. Toen nam de geit een schep uit zijn ketel, die vol was met vissentranen, en goot het uit over de piraat. Floep, ineens was de piraat verdwenen, maar wat was dat ? Tussen de wolf met het wiel en de geit met de ketel verscheen de piraat levensgroot in de wolken. Zachtjes begon het te regenen. De regen was erg warm. De piraat greep de Hondenhaag, en wierp deze in de geitenketel. Nu begon het echt te koken in de geitenketel, en langzaam veranderde de ketel in de zon. Het wolkenwiel begon heel langzaam in de maan te veranderen. En wat er toen gebeurde ? Heel langzaam kwamen de zon en de maan naar elkaar toe, en veranderden in een nieuw toverwiel. Het toverboek begon op te stijgen, en kwam in het midden van het wiel terecht, en het wiel begon direkt te draaien. Nu had de zevende vinger een goed toverstuur waarmee hij het land zou kunnen besturen, en heel langzaam begon hij te verdwijnen in de wolken.

Elwin stond met open mond te kijken. De Toverhoed, en ook mevrouw toverhoed, glimlachte een beetje. ‘Tijd om naar huis te gaan, Elwin,’ zei de hoed, en snel stapte Elwin de hoed in. Hij had thuis natuurlijk weer veel te vertellen.

Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Dit was het verhaal van hoe de zevende vinger koning werd van het land Marazanta. Op een dag kreeg Elwin een brief van die koning :

‘Beste Elwin, bedankt voor alles wat je voor mij en het land gedaan hebt. Alles is weer goed terechtgekomen. Toverhoed, jij ook bedankt. De Hondenhaag is nu verdwenen, en nu kan iedereen naar het land Marazanta, en iedereen kan er ook weer weg. Er is geen blokkade meer. Hoera. Leve Elwin, leve het land Marazanta.

Van de koning van Marazanta, oftewel de zevende vinger’

Elwin was erg blij met de brief, maar de Toverhoed bromde een beetje. De koning had volgens hem wel een langer briefje kunnen schrijven. Maar Elwin vond dat niet nodig. Elwin was allang blij dat er geen nieuwe opdrachten instonden.

Op een dag kwam de drokelaarpostbode met een pakketje. Het bleek een toverboek te zijn, en wel het toverboek MARAZANTA. Elwin begon direkt te lezen. En daar stond ook dit nieuwe verhaal van Elwin in : Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes. En ja, die had Elwin er wel bij gekregen, en daar was Elwin maar wat blij mee. En niet alleen dat ... Zelfs het boek werd een nieuw vriendje van Elwin, want ... dit boek kon natuurlijk praten, lopen en bewegen. Tot de volgende keer.

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Elwin zat buiten op zijn stoeltje wat te lezen. Plotseling hoorde hij gegrom achter zich. Het was een kikker, en wel een hele bijzondere. Het was een kikker met een leeuwenkop. 'Zo Elwin, zal ik jou eens een verhaaltje vertellen ?' sprak de kikker. Nou, dat wilde Elwin wel. Toen begon de kikker te vertellen :

Lang geleden woonden er eens een koning en een koningin in een prachtig land.

Iedereen in dat land had het goed naar zijn zijn, alleen de koning en de koningin konden geen kinderen krijgen. De koningin zou zo graag een prinsje of prinsesje aan het hof willen hebben. Op een dag kwam de koning met een idee : 'Laten we in de woestijnen en de wildernissen rondom het land gaan zoeken naar het allerarmste kind. Dat kind zal het nieuwe prinsje of prinsesje worden. De koningin vond dat wel een goed idee. Er werden zeventig dienstknechten van de koning en de koningin daarvoor uitgezonden. Na een paar weken waren alle zeventig dienstknechten weer terug, en ze hadden duizenden arme kinderen meegenomen. De koningin bekeek ze één voor één. Dat duurde een hele lange tijd. Nadat ze klaar was, zei ze dat alle kinderen even arm waren, maar dat het onmogelijk zou zijn dat ze allemaal prinsjes en prinsesjes zouden worden. Toen zei de koning : 'Laten we dan op zoek gaan naar het verdrietigste kind.' Nu bleek het dat een heleboel van die kinderen helemaal niet verdrietig waren, en sommigen waren nog wel vrolijker dan de kinderen van het land van de koning en de koningin. Een paar honderd echt verdrietige kinderen bleven over. De andere kinderen moesten weer het land uit, maar de strook rondom het land moest beplant worden met groentetuinen, vruchtenbomen enzovoorts, zodat ze genoeg te eten hadden. Ook liet de koning achter die strook allerlei huisjes bouwen waar de kinderen in konden wonen. Zo werd de wildernis en de woestijn een stuk teruggedreven.

Toen ging de koningin de verdrietige kinderen bekijken. Daar nam de koningin ook goed de tijd voor, en soms haalde ze haar vergrootglas erbij, of zette ze even haar brilletje op. Dat brilletje zat aan een hele lange gouden ketting, zodat ze het brilletje nooit kwijt kon raken. Maar de koningin vond ze allemaal even verdrietig. Toen zei de koning : 'Laten we dan het bangste kind uitkiezen.' Dat vond de koningin wel een goed idee. Maar een heleboel van die verdrietige kinderen waren helemaal niet bang, en toen bleven er nog maar een paar kinderen over. De anderen mochten op de muren rondom het land gaan wonen in huisjes, en in de torens. Nu waren er nog drie kinderen overgebleven. De koningin bekeek ze goed. Ja, ze waren alledrie erg bang. Eentje van hen stond zelfs te rillen. 'Heb je het koud ?' vroeg de koningin. Maar het jongetje zei dat hij gewoon heel erg bang was. 'Maar waar ben je dan bang voor ?' vroeg de koningin. Maar dat wist het jongetje niet te vertellen. 'Dan word jij het nieuwe prinsje,' zei de koningin.

Het jongetje begon te stralen. De twee andere kinderen kregen een huisje dichtbij het stadje van de koning en de koningin. Het bange jongetje kreeg een kroontje, en voelde zich al een stuk minder bang. Het jongetje bleek erg wijs te zijn, en de koning wist wel dat het prinsje later het land goed zou kunnen regeren. Maar op een boze dag kwam er een vrouw aan de poorten met een nare mededeling. Ze zei dat het jongetje haar toebehoorde, en dat als ze het jongetje niet zouden teruggeven, dan zou hij in

een kikker veranderen. De poortwachters geloofden haar niet, en waren het weer snel vergeten, maar de dag erna was de jongen in een kikker veranderd. Maar de koning vond dat helemaal niet erg. Een kikker zou volgens hem best het land kunnen besturen. En zo kreeg het land van de koning een kikkerkoning toen de koning zelf te oud was geworden om te regeren. In het begin ging dat wel goed, maar later wilde de kikkerkoning dat ook de wildernis en de woestijn tot het land zouden behoren, en er moesten grote muren omheen gebouwd worden. Nu behoorden ook ineens alle inwoners van de wildernis en de woestijn tot het prachtige land, en alles moest eerlijk verdeeld worden. Sommigen vonden dat helemaal niet goed, en er kwam een zware oorlog in het land. En die oorlog werd zo hevig dat de kikkerkoning het land werd uitgezet. Buiten het land was nu alleen nog maar zee, zee en nog eens zee, maar gelukkig gaven ze de kikkerkoning een bootje mee. Verder kreeg de kikker helemaal niets te eten mee. Er lagen ook niet echt veel spullen in de boot, alleen een paar oude spiegels. Ook lag er een pop in de boot die op een konijn leek, met hele lange oren. Eén van zijn ogen was open, en de andere dicht. Het leek wel alsof er een oog was afgerukt, want er zat alleen nog een naadje.

Het waaide hard op de zee, en het bootje werd met de stroom meegesleurd. Gelukkig zat er wel een kajuitje in de boot met een dakje. De kikkerkoning, die zo moe van alles was, viel direkt in slaap.

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

En waar is die kikkerkoning nu ? vroeg Elwin. Nou, die moet daar nog steeds ergens ronddrijven, zei de kikker met de leeuwenkop. Even later zaten ze beiden met Sandra in de huiskamer rondom de tafel. Sandra opende een fles met schuimend spul erin, en schonk drie bekertjes vol. Nou, dat lustte de kikker met de leeuwenkop wel.

De kikker met de leeuwenkop mocht een tijdje bij Elwin logeren, op zolder. In de hal van de zolder hing een schuin dakraam waardoor de kikker ook makkelijk op het dak kon komen. 's Nachts deed de kikker dat weleens om naar de maan te kijken.

De maan vertelde hem altijd verhaaltjes, en die schreef hij dan in boeken op. Vaak gingen die verhaaltjes over Izu, en Brannan, een dieper deel in Izu. Dat was een land onder de grond waar Elwin ook weleens was geweest, en waar allerlei insecten woonden. Op een nacht begon de maan weer een verhaaltje aan de kikker met de leeuwenkop vertellen. Het verhaal ging over een eekhoorntje dat een lange reis maakte. De eekhoorn ging met zijn bootje, dat op een groot boomblad leek, over vele rivieren. Toen de eekhoorn in Brannan was aangekomen moest de eekhoorn een hele tijd met een autootje rijden, langs en door woestijnen, en langs allerlei woestijnsteden en hele grote oasissen, die soms wel op zeeen leken waar allerlei wonderlijke struiken

omheen stonden. Zo hadden de woestijnsteden altijd genoeg te drinken. Op een dag kwam het eekhoorntje eindelijk aan in het land Lbok. Dat was achter het land Brannan. Hier waren een heleboel wildernissen, en stonden ook een heleboel soorten bomen met verschillende soorten vruchten en eekhoornvoer. Ja, wat eten eekhoorntjes zoal ? Deze eekhoorn was een hele bijzondere, want die at ook konijnenvoer, en dat was hier ook volop te vinden. Maar het eekhoorntje was nog niet waar hij wezen wilde. Hij wilde naar het land van de wespen, en dat was achter het land Lbok. Maar de wezens van Lbok wilden de eekhoorn niet zomaar doorlaten, want ze zeiden dat dat land veel te gevaarlijk was voor de eekhoorn. De wezens in Lbok waren vaak een soort steekvliegen, maar ze leken ook veel op andere dieren, en zelfs op mensen. Maar het eekhoorntje zei dat hij naar het wespenland moest voor een belangrijke opdracht, maar niemand geloofde hem. Het was veel te gevaarlijk, zeiden de bewoners van Lbok, en die opdracht mocht hij ook gewoon in Lbok uitvoeren. Maar dat wilde het eekhoorntje niet. Daarom ging het eekhoorntje een keer midden in de nacht over de grens heen van Lbok, op weg naar het wespenland, terwijl iedereen sliep ... Maar er zijn dingen die nooit slapen, en dat waren de grote alarms van Lbok ... en die gingen toen aan ... Het eekhoorntje schrok zich een hoedje, maar het was al te laat ... Het eekhoorntje werd in z'n kraag gegrepen en moest toen naar de gevangenis ... En in de gevangenis was geen konijnenvoer of eekhoorntjesvoer ... Weet je wat de eekhoorn daar moest eten ? Nou, dat kan ik maar beter niet zeggen ... Vraag het hem zelf maar eens een keer als je hem ooit tegenkomt ...

En hoe is het eekhoorntje toen uit die gevangenis van Lbok gekomen ? Dat is een heel lang verhaal, en dat moet je hem ook zelf maar eens vragen, als je hem ooit eens mocht tegenkomen ... Hij woont nu in ieder geval in dat wespenland, of misschien is hij wel verder gegaan dan dat ... 'Goed,' zei de maan tegen de kikker met de leeuwenkop ... 'omdat je altijd zo goed naar mijn verhaaltjes luistert zal ik het je vertellen ....'

De eekhoorn reisde nadat hij uit de gevangenis was ontsnapt helemaal door het land van de wespen naar het land Autistia ... Hij moest daarvoor over hele hoge bruggen heen ... Hij had geen auto meer, dus hij moest liften. Die bruggen waren zo hoog, en zo lang, dat het wel dagen zou duren voordat hij in het land Autistia zou komen. De wezens die daar woonden leken een heel klein beetje op wespen, maar ook op andere dieren, en zelfs op mensen ... Hier moest het eekhoorntje een belangrijke opdracht vervullen. Hij moest hier op zoek gaan naar het nieuwe Elwinsboek, dit boek ...

De kikker met de leeuwenkop gniffelde even ... 'En, heeft hij het ooit kunnen vinden ?'

'Nee,' zei de maan ... 'Als het goed is, is hij nog steeds op zoek ...'

'Oh,' zei de kikker met de leeuwenkop ... 'ik zal het tegen Elwin zeggen, misschien dat hij de eekhoorn wel kan helpen ... Ik weet zeker dat Elwin wel zin heeft in een nieuw avontuur ...'

'Dat is goed,' fluisterde de maan tevreden, en zakte langzaam in slaap ...

De volgende ochtend had de kikker met de leeuwenkop natuurlijk veel aan Elwin te vertellen. Elwin was direkt één en al oor ... Ze zouden zo snel mogelijk naar het land Autistia vertrekken ... Maar de kikker met de leeuwenkop was een hele slimme kikker ... Hij wist dat als ze door het land Lbok gingen, dan zouden ze misschien ook

wel tegengehouden worden. Daarom besloten ze nog één nachtje te wachten, zodat de kikker met de leeuwenkop aan de maan kon vragen hoe ze het beste in het land Autistia konden komen ...

Midden in de nacht hadden de maan en de kikker met de leeuwenkop een gesprek. Ditmaal vertelde de maan geen verhaaltjes, maar vertelde aan de kikker met de leeuwenkop hoe ze het beste in het land Autistia zouden kunnen komen ... De maan had wel een idee ...

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Ze zouden een brief schrijven aan de eekhoorn die nu in het land Autistia woonde, en ze zouden hem vragen om ervoor te zorgen dat ook zij daar konden komen. De brief was snel geschreven. En al snel kregen ze bericht van de eekhoorn terug. De eekhoorn zou de nachttrein van Autistia sturen, dat was een soort luchttrein, en die zou hen wel oppikken. Het eekhoorntje schreef er niet bij wanneer dat zou gebeuren, maar daar zouden ze dan wel op wachten. Elwin had al zijn spullen al klaar staan, en de kikker met de leeuwenkop zou ook meegaan.

Binnen de kortste keren waren Elwin en de kikker met de leeuwenkop bij de eekhoorn aangekomen. De eekhoorn was erg blij hen te zien. En inderdaad : Hij had het nieuwe Elwinsboek nog niet gevonden. Hij had het aan zoveel wezens in dit land gevraagd, maar niemand kon hem helpen. Elwin en de kikker met de leeuwenkop zouden een tijdje bij de eekhoorn blijven logeren, om lang na te denken over hoe ze dat nieuwe Elwinsboek zouden kunnen vinden. Dagen gingen voorbij, en ze hadden het allemaal erg naar hun zin, maar in hun zoektocht naar het nieuwe boek kwamen ze niet verder. Ze besloten op een dag om met z'n drieen naar het bos te gaan. De kikker met de leeuwenkop liep voorop. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een grot terecht. Voor de grot stond een heel lang bot in de grond gestoken en bovenop het bot lag een soort grote doorzichtige bol. Er kwam witte rook uit de bol, en het leek wel alsof het bot de bol vasthad. Toen kwam er ineens een skelet uit de grot lopen. Het skelet had een hoed op, en boog voor Elwin, de eekhoorn en de kikker met de leeuwenkop. 'Zo,' zei hij met een krakerige stem ... 'zijn jullie daar eindelijk. Ik heb zo lang op jullie gewacht ...' Toen wees hij naar de ingang van de grot. 'Als je het nieuwe Elwinsboek wil hebben, dan moet je met me meekomen. Het wordt bewaakt door spoken,' zei het skelet. Ineens rende het skelet de grot in, en de kikker met de leeuwenkop liep hem achterna. Elwin en de eekhoorn besloten buiten te wachten. Na een tijdje kwam de kikker met de leeuwenkop naar buiten met het boek in z'n bek. Maar toen de kikker met de leeuwenkop het boek uit z'n bek liet vallen, bleek het helemaal niet het nieuwe Elwinsboek te zijn, maar een boek over spoken. 'Nou, we

zijn lekker gefopt,' zei Elwin. Vanuit de grot hoorden ze gelach. 'Ach wat,' zei de eekhoorn, 'geef maar hier. Ik houd wel van spookverhalen.'

Maar Elwin wilde er niets van weten, en zei : 'Laten we het boek in de bosrivier gooien.' Dat was snel gedaan, maar het eekhoorntje dook het boek na. Even later kwam de eekhoorn terug, en zei : 'Ach, ik kan het toch niet meer lezen, want alle letters zijn nu weggespoeld. Laten we op de rivier gaan, want dat komt uit in een meertje waar een eiland is.' En dat deden ze. Er lag ergens nog wel een bootje wat ze konden gebruiken, en al gauw waren ze op het eiland. Ineens zag Elwin iets

glinsteren. Het bleek het nieuwe Elwinsboek te zijn. Het boek was van rood goud. Elwin begon direkt te lezen, maar ineens pikte een vogel het boek uit z'n handen, en vloog ermee weg. 'Hey, kom terug,' riep Elwin. Maar de vogel was al snel verdwenen. Ze zouden verder op het meer gaan met het bootje. Het meertje liep uit in een ander riviertje, en dat was een hele lange rivier. Aan weerszijden stonden hutjes van de wezens van het land Autistia, waar ze waren, en sommigen waren aan het spelen in het zand. Op sommige plaatsen was gras dat door de zon geel en roestig was geworden. Het was hier erg warm. Sommige wezens waren aan het stoeien, maar ze deden elkaar geen pijn. Het was meer een spelletje. Sommige wezens hadden

leeuwenstaarten, en sommigen hadden zelfs een soort leeuwenpoten. Elwin keek z'n ogen uit. Maar wat was dat ? In één van de hutjes zag Elwin weer iets glinsteren, en het leek precies op zijn boek. Ze besloten er naartoe te varen. Elwin vroeg aan één van de wezentjes : 'Is dat het nieuwe Elwinsboek ?'

Maar toen begonnen de wezentjes te lachen : 'Dat boek is al wel zo oud ... wij hebben al wel honderden nieuwen ...' Daar schrok Elwin wel even van ... Die wezentjes kenden dus al veel meer avonturen dan hijzelf ... 'Hoeveel hebben jullie er in totaal ?' vroeg Elwin ... Maar dat wilden de wezentjes niet zeggen ... En al snel waren ze weer

aan het stoeien ... en gingen wat verderop ... Elwin dacht : 'Nu of nooit ...' en rende op het boek in het hutje af ... maar ... het was helemaal geen Elwinsboek ... Het was een boek over de Autistia's ... de wezens van het land Autistia, waar ze waren ... Elwin besloot aan andere wezens die aan de rivier woonden over de Elwinsboeken te vragen, maar niemand had antwoord. Elwin voelde zich erg bedrogen ... Daarna gingen ze verder de rivier op ...

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

'Ach,' dacht Elwin, 'we maken nu weer zoveel avonturen mee, dat we zelf dat nieuwe Elwinsboek wel kunnen schrijven. De kikker met de leeuwenkop glimlachte : 'Daar heb je groot gelijk in, Elwin, laten we de zoektocht maar staken. En zo gingen ze vrolijk en blij weer terug naar het huisje van de eekhoorn. Op een dag kregen ze een brief. De koning van het land Autistia had gehoord dat Elwin uit de Drokelaar was gekomen met de kikker met de leeuwenkop. Alledrie werden ze uitgenodigd om bij de koning te komen. Na een tijdje stond er een koets voor de deur. De koetsier had

een soort groen gewei en leek een beetje op een muis. Al snel stapten de drie vrienden in de koets, en die ging direkt naar de koning toe. De koning was erg blij hen te zien. De koning had al veel over Elwin gehoord, maar de koning had alleen een paar oude boeken. Elwin glimlachte. Ze kregen alledrie een kopje koninklijke thee, en de koning vond dat ze maar moesten blijven. Ze hadden zoveel te bespreken. Alledrie kregen ze een kamer waar ze mochten logeren.

De volgende dag zou de koning hen het land laten zien. Al snel gingen ze slapen zodat ze de volgende dag vroeg daarvoor opwaren. Ze zouden in een grote machine stappen die kon vliegen, maar wel verbonden bleef aan het domein van de koning. De machine zat aan lange buizen vast die heel lang konden worden, zodat ze het hele land konden zien. Eigenlijk vlogen ze niet echt, maar gebeurde dat wanneer de buizen de machine omhoog duwden en vooruit. Het was een echte koningsmobiel, en er zaten ook een heleboel knopjes in de cabine waarmee de koning het land kon besturen. Zo kon hij de zon laten schijnen wanneer hij wilde, of de regenboog. Van regen hield de koning niet zoveel. De spoken zorgden er wel voor dat alles genoeg water kreeg. 'De spoken ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de spoken moeten voor de bossen zorgen, dat alles goed groeit ...' De spoken zorgden ook voor de wolken, en een heleboel spoken bij elkaar vormden de wolkenmannen. Die waren als een heleboel wolken opgepropt bij elkaar, en die gingen dan de lucht maaien. 'De lucht maaien ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de lucht moet eens in de zoveel tijd gemaaid worden.' Dat begreep Elwin niet helemaal. Maar in de verte kwam zo'n wolkenman aanlopen. Heel langzaam. Wat was die wolkenman groot, zeg. Ook kwam er andere wolken uit zijn mond, en die gingen de bossen in. Dat waren een heleboel spoken bij elkaar. Als de wolk op de grond kwam dan plopte de wolk uit elkaar, en dan gingen de spoken zich verspreiden om in het bos te werken. De wolkenman zwaaide even, en de koning zwaaide terug. Al snel kregen ze alle delen van het land Autistia te zien, en na een paar uur stapten ze weer tevreden uit.

Weer dronken ze samen koninklijke thee.

Nu was er onder het domein van de koning een hele lange gang met allerlei flessenkelders. Die gang was zo lang dat niemand wist waar die gang naartoe leidde. De koning zei dat dat al heel lang zo was. In de oude boeken stond dat het de langste gang was die bestond. Er zou namelijk nooit een einde aan komen. Maar dat geloofde Elwin niet. De koning vroeg aan Elwin of hij eens wilde onderzoeken of er echt geen einde kwam aan die gang. Elwin was er in z'n geheel niet van overtuigd dat een gang geen einde had. Moedig liep Elwin naar de gang onder de grond toe. Hij zou dat weleens bewijzen. Hij moest eerst over een paar trappen naar beneden. Het was hier erg koel, maar toch op een vreemde manier ook weer erg warm. In de eerste kelder stonden al een heleboel flessen. De koning zei dat Elwin onderweg zoveel mocht

drinken als hij wilde. In sommige flessen zat heel oud sap en Elwin spuwde het direkt weer uit. Het was sap van eeuwen geleden. 'Wat ben ik hier al een lange tijd,' zei een stem ... Elwin keek op, maar zag niks. 'En niemand komt me opzoeken,' zei de stem weer ... Maar Elwin had geen tijd. Hij moest een belangrijke opdracht voor de koning vervullen. Even riep Elwin nog : 'Meneer, ik kan u niet zien, want u houdt u vast en zeker goed verborgen, maar als er een land is achter deze gang, dan kunt u misschien daar wonen, en misschien voelt u uzelf dan wel fijn, en niet meer zo eenzaam ...' Maar Elwin werd nog wel even nagelachen door die meneer, want die meneer geloofde dat de gang geen eind had ... De meneer geloofde wat de oude boeken

zeiden. Elwin dacht : 'Laat ik maar eens een tijdje gaan hardlopen. Misschien dat het dan wel opschiet. Maar het schoot niet op, en alle kelders begonnen steeds meer op elkaar te lijken. Elwin kreeg erge dorst, maar wilde niet nog een keer eeuwenoud sap in z'n mond hebben ... Dat smaakte zo vies, en hij wilde ook niet ziek worden ... De koning zei dat het met dit soort sap juist de bedoeling was dat het oud was ... Dat was beter ... Maar Elwin geloofde dat niet ... Na een tijdje plofte Elwin neer, en had zo'n dorst dat hij naar de eerste de beste fles greep en begon te drinken. Oh, wat werd Elwin hier toch duizelig van. Elwin strompelde verder ... Maar wat was dat ? Het leek wel alsof Elwin een gat zag aan het einde van de tunnel ... waar heel veel licht was ...

'Neem mij mee,' zei een stem ... Maar weer zag Elwin niets ... 'Oh, u houdt u ook zo goed verborgen, net zoals die vorige meneer,' zei Elwin haastig, 'maar ik beloof u, als er land is aan het einde van de tunnel, dan gaat u mee ... Heb gewoon nog even geduld ... Ik ben zo terug ...' Maar de meneer begon hem uit te lachen. 'Er is geen land achter de gang ... Die gang houdt nooit op,' sprak de meneer ... Maar Elwin was alweer aan het rennen ... 'Kun je niet ... kun je me niet ...' riep een schelle stem ... 'Nee, nu niet ...' riep Elwin ... 'ik moet weg, maar ik ben straks weer terug ...'

Maar toen Elwin bij het licht was aangekomen bleek er glas voor te zitten. En achter dat glas ging de tunnel gewoon door ... Alhoewel het daar wel een stuk lichter was, en de wind waaide er zelfs ... Elwin besloot met zijn handjes een gat onder het glas te graven, en ging verder ... Hier waren weer andere soorten kelders, met andere soorten flessen. Toen Elwin uit één van die flessen dronk was het heel erg lekker ... Zo lekker dat Elwin zijn ogen dichtdeed en er van in een diepe slaap viel ...

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

'Klop, klop, klop ...' Elwin werd wakker van het geklop ... Achter het glas stonden een paar meneren die naar Elwin keken. Ze konden niet door het gat dat Elwin had gegraven, want ze waren veel te groot ... 'Ik beloof jullie ...' zei Elwin ... Maar de meneren waren alweer weg ... Elwin was alweer klaarwakker ... en besloot verder te gaan met de reis ... Elwin had erge honger ... maar er waren hier alleen flessen ... Wel voelde Elwin zich erg fit, en begon weer te rennen ... Elwin rende zo hard als hij nog nooit had gerend ... Hij moest weten wat er aan het einde van de tunnel was ... Plotseling keek Elwin recht in een enorme diepte, maar gelukkig ging de tunnel er langsheen, maar Elwin moest wel voorzichtig zijn, dat hij niet in de diepte zou vallen. De flessen die in de gangen langs de diepte stonden gaven vreemd licht ... De gangen leidden Elwin steeds dieper naar beneden. Elwin nam een slokje uit één van de lichtgevende flessen ... Mjam ... wat was dat toch lekker ... en het leek wel alsof Elwin ook geen honger meer had ... Hij voelde zich zo anders ... Even later werd het zo glad in de gangen dat Elwin uitgleed, en naar beneden begon te zoeven ... Dat ging wel snel, en gelukkig bleef Elwin goed in de gangen ... Maar op een bepaald moment hielden de gangen op ... en Elwin viel naar beneden in de diepte ... Gelukkig was het niet meer zo diep, want Elwin was al zo diep ... maar Elwin kwam wel in een moeras terecht ... Er was ook een kikker in het moeras ... 'Kwaak,' zei de kikker ... 'kun je niet uitkijken ... Hier woon ik ...'

Maar waar is je huis dan ? vroeg Elwin ... Toen wees de kikker in de verte ... 'Maar dat is weer een flessengang ...' riep Elwin ... Op de rug van de kikker kon Elwin zijn reis voortzetten ... De gangen gingen hier gewoon verder, en er stonden hier allemaal groene lichtgevende flessen ... Elwin likte er eens aan ... Het was groenachtig sap ...

een beetje dik ... maar ook waterig ...

'La la la la la,' zei de kikker ... Ook de kikker pakte af en toe een fles, en dronk het leeg ... De flessen leken hier meer op kruiken ... van een soort plastic of rubber .... en ze gaven gloeilicht ... 'Ik breng jou naar de hoofden van Ben Bjel,' zei de kikker. Dat waren hoofden die in een rots vastzaten, hele grote hoofden. Het waren er drie ... Zij moesten beslissen of Elwin doorgelaten mocht worden. Zo niet, dan moest Elwin terug naar huis ... Maar daar moest Elwin niet aan denken ... Hij was al zo ver nu ... En hij had geen zin om weer de lange reis terug te moeten maken ... 'Elwin, Elwin,'

zei één van de hoofden ... Elwin kwam dichterbij ... Het was inderdaad een groot hoofd ... Het hoofd leek wel een beetje op een fles ... en gaf ook gloeilicht ... en wel in verschillende kleuren ... 'Wij zijn de meesters van de Sap ... de Sappppp,' sprak het hoofd, en boog zich een beetje naar Elwin toe ... 'Wahahaha, dus jij denkt dat de gang ooit eens ophoudt ? Als de rots wegschuift, dan gaat de gang gewoon verder .... Maar helaas voor jou .... Wij gaan maar één keer in de duizend en achthonderd jaar open, en dat is maar voor één seconde, dus dan moet je snel zijn ...' Elwin hoorde gelach achter het hoofd vandaan komen. Elwin had echt geen tijd en zin om zoveel jaren te wachten ... 'Er is maar één manier om nu toegang te krijgen,' sprak het hoofd ... 'Wij hebben alledrie een raadsel dat je moet oplossen ... Als je het weet, dan mag je erdoor, maar als je een fout maakt, of het gewoon helemaal niet weet, dan wordt je in het moeras geworpen, en dan is er geen kikker meer in de buurt die je eruit kan tillen. Dus wat doe je ?'

Nou, daar schrok Elwin wel even van ... Maar helemaal terug naar huis wilde hij niet ... Hij moest de gok maar wagen ... Wat een dappere Elwin ... 'Raadsel één !' riep het eerste hoofd ... 'Het is rood, heeft drie veren, en draagt een vis op z'n nek ...' Elwin dacht even na ... 'Een indiaan ?' vroeg Elwin .... Het hoofd knikte, en draaide zich weg ... Daar was een volgend hoofd ... Ook dat hoofd had een raadsel : 'Raadsel twee : Wat heeft een cowboyhoed op, een pistool, en een geit ?' Weer moest Elwin goed nadenken ... Hij mocht natuurlijk geen fout maken, anders zou hij in het moeras belanden ... Hij wilde niet te vroeg juichen ... 'Ehm, ... een cowboy ...' zei Elwin ... 'Goed !' riep het tweede hoofd ... en schoof toen weg ... Daar was het derde hoofd ... Dit hoofd was erg donker ... maar nog steeds waren er kleine gloeilichtjes tussen ... 'Haha,' riep het hoofd ... 'ja, ik ben Modderhoofd ... het opperhoofd van de .... dat ben ik vergeten .... Ik hoop dat je mijn raadseltje raad, dan kunnen wij misschien ook mee naar het land achter de gang ... Alhoewel ... bestaat dat land wel ? ... Ik denk van wel ... persoonlijk ... want ... daar komen wij vandaan ...'

'Sttt...' begonnen de andere twee hoofden te roepen ... 'Doe je raadsel ...' En toen begon het hoofd in het rond te draaien ... Zo snel dat Elwin er duizelig van werd .... 'Raadsel drie !' schreeuwde het hoofd ... Elwin schrok ervan ... Toen bulderde het hoofd : 'Het heeft drie veren, een cowboyhoed, draagt een vis op z'n nek, heeft een geit, en een pistool ...' Elwin werd groen en blauw tegelijk ... Wat was dit een moeilijk raadsel, zeg ... Elwin werd er duizelig van ... en kon ook niet meer goed nadenken ... Elwin zei alsmaar : Ehm ... ehm ... ehm ... Elwin zag het al helemaal voor zich dat hij straks in het moeras zou worden geworpen ... Elwin wou maar dat Sandra bij hem was, of de koning .... Maar Elwin was helemaal alleen met de drie hoofden van Ben Bjel ... Ineens kreeg het derde hoofd een beetje medelijden met Elwin ... en zei : 'Okay ... ik zie dat dit een moeilijk raadsel voor je is ... Ik zal je een

beetje helpen : Als je het op de kop houdt, dan kun je er uit drinken ...'

'Het is gewoon een malle fles ...' riep Elwin ... 'Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa,' begon het hoofd te roepen, en het leek wel alsof de sirene was aangegaan. Heel langzaam begon de rots opzij te schuiven, en Elwin zag prachtige gangen met malle flessen voor hem staan ... Het waren verkleedde flessen, en Elwin begon uit een paar flessen te drinken ... 'Kom maar mee, jottems ...' riep één zo'n fles ... en floep ... er sprongen beentjes uit de fles, en die begonnen vooruit te rennen ... Elwin liep er achteraan ... Het was nog een heel eind lopen door verschillende flessenkelders vol met malle

flessen ... Maar uiteindelijk hielden de gangen op, en Elwin kwam in het groene mos terecht voor een reusachtige groene woestijn ... 'Uit de riviertjes kun je gewoon drinken hoor,' zei de malle fles ... Elwin wreef even in z'n oogjes ... Hier had hij altijd van gedroomd ... Er waren wat zwarte riviertjes ... Elwin begon eruit te drinken ... Wat was dat lekker spul zeg ... 'Kom mee,' zei de malle fles ... 'en daar sprong de fles op een bootje, en trok Elwin ook aan boord .... 'Nu gaan we naar de malle flessenzee,' zei de fles ... En begon snel voorwaarts te roeien ... Het leek wel alsof de fles erge haast had ... 'Ja,' zei de fles, 'we moeten voordat het donker wordt op het grote schip zijn, anders worden we teruggestuurd tot achter de hoofden van Ben Bjel ... en dan

kunnen we daar gevaarlijke raadsels oplossen ...' Elwin schrok even ... Waarom dat dan ? Konden ze ook voor straf weer teruggestuurd worden ? Het leek wel een vreemd bordspel ...

De fles keek een beetje sip ... 'Niemand houdt het hier lang vol, Elwin ... De meesten worden de eerste paar dagen weer teruggestuurd omdat ze een fout maken ...' zei de fles ... 'Er zijn teveel regels, en alles moet op tijd gebeuren ... Je mag blij zijn als je een week kunt blijven ... en zij die hier al een maand zijn zijn gewoon geluksvogels ... De kapitein is erg streng ...'

Maar toen de fles met Elwin op het grote schip aankwam was de kapitein erg vriendelijk naar Elwin ... 'Hallo Elwin,' zei de kapitein ... 'Wat ben ik blij dat je gekomen bent ... Kun jij mij helpen mijn schip over deze malle flessenzee te krijgen ? Ik wordt telkens weer door de wind teruggestuurd ... Ik kom maar niet verder ...' Toen vertelde de kapitein een vreemd verhaal ... Maar Elwin kreeg direkt een goed idee ... Hij wist zeker dat de hoofden van Ben Bjel sterker waren dan de wind ... die konden zo hard schreeuwen en blazen ... als sirenes ... Niet lang daarna had Elwin het voor elkaar gekregen dat de hoofden van Ben Bjel op het schip waren. En ja hoor, de wind kon er niet meer tegenop, en moest het schip doorlaten. De kapitein was blij, en ook de drie hoofden van Ben Bjel, omdat ze nu eindelijk vrij waren. Op het schip was een klein feestje, en de kapitein maakte een paar van zijn oude flessen open die hij nog nooit had opengemaakt ... Samen dronken ze ervan, en ze vonden het allemaal erg lekker ...

Het was een lange reis over de malle flessenzee, en de wind was gaan liggen, zodat ze tot het land achter de malle flessenzee konden komen ... En weet je wie daar woonden ? De flessenhoofden .... en die leken wel een beetje op de hoofden van Ben Bjel ... Sterker nog : Hier kwamen de hoofden van Ben Bjel vandaan ... De hoofden waren erg blij ... Dit was dan het land Ben Bjel ... Hier waren ze geboren ... voordat ze ontvoerd werden ...

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Elwin had het erg naar z'n zin in het land Ben Bjel ... en de kapitein ook ... Die was ineens zo streng niet meer ... 'Kwaak,' zei de kikker ... die was inmiddels ook aangekomen ... De huisjes van Ben Bjel waren heel bijzonder ... Meestal waren dat grote schoenen of laarzen ... En elk huis had een aantal flessenkelders onder de grond. Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Hier zou hij altijd wel willen wonen ... Elwin was eigenlijk de koning allang vergeten, en zelfs Sandra ...

Maar op een dag kreeg Elwin een brief. Het was een brief van de koning met de vraag of Elwin het einde van de gang al had gevonden ... Maar Elwin dacht : 'Laat de koning zelf maar gaan kijken ...' Elwin besloot niet terug te schrijven. Hij had het pad gereed gemaakt. Hij had een gat gegraven onder de glazen muur door, en hij had de raadsels van de hoofden van Ben Bjel opgelost, waardoor de grotmuur opzij was geschoven ... De koning moest zelf maar gaan kijken ... En ja hoor, op een dag kwam er een schip aan met de koning, de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn ... en nog een heleboel anderen. Maar Elwin stoorde zich er allemaal niet aan ... Ze moesten zelf maar beslissen waar ze wilden wonen ... Maar hier kon de koning natuurlijk geen koning zijn, want het land Ben Bjel had z'n eigen koning ... Maar op een dag bonsde de koning van Autistia op de deur van Elwins nieuwe huisje ... Elwin

wilde eerst niet opendoen, omdat hij vond dat hij verder niets meer met de koning te maken had, en ook niet met de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn, en al die andere figuren van Autistia en omliggende landen ... Elwin was moe van alles ... echt moe ... Elwin wilde alles vergeten om hier opnieuw te beginnen ... Elwin was moe van alle oude avonturen en alle oude vrienden ... Hij wilde hier wonen, in zijn oude schoenenhuisje ... Maar toen riep de koning ineens iets waar Elwins oren van gingen tuten : 'Ik heb nog een verrassing voor je, Elwin ... Sandra is ook met het schip meegekomen ...' Maar toen ineens dacht Elwin : 'Sandra moet maar voor zichzelf zorgen ... Ik heb het hier goed, en als ze wil kan ze het hier ook goedhebben, maar ze

moet zich verder niet meer met mij bemoeien ...' Wat was er toch met die Elwin aan de hand ? Had hij soms een vreemd drankje gedronken ? Het kon Elwin allemaal niets meer schelen ... In de Drokelaar had hij soms vervelende dingen meegemaakt ... Hij wilde er niet meer aan herinnerd worden ... en ook niet aan de drokelaren ... Wat had hij nog met ze te maken ? Hij was nu een inwoner van Ben Bjel ...

Sandra was erg verdrietig dat Elwin haar niet meer wilde zien ... Wat was er toch met hem gebeurd ? En toen begon Sandra brieven naar Elwin te schrijven ... en kaartjes ... Maar Elwin beantwoordde ze niet .... Op een dag lag er ook een andere brief in de brievenbus ... Het was een brief van de burgemeester, en die brief was niet zo leuk ... Er stond in dat alle bezoekers van het land Ben Bjel na een maand weer terugmoesten naar hun eigen landen ... Elwin schrok ... Nee, dat mocht niet gebeuren ... Maar Elwin dacht ook ... dat hij misschien wel verder kon trekken ... Onder zijn huisje waren immers ook gangen met flessenkelders ... Misschien dat Elwin ooit wel een land zou vinden waar hij wel voor altijd mocht blijven wonen ... En zo ging Elwin diep in de nacht zijn kelders binnen, en begon aan een nieuwe lange reis ...

Na een tijdje werd er geroepen : 'Ben Bjel ...' Het was één van de drie hoofden ... Elwin was blij hem te zien ... en ineens waren daar ook de andere twee ... Ze wilden graag met Elwin mee ... Dat vond Elwin wel goed, want zij waren zijn nieuwe vrienden ... Ze gaven Elwin te drinken uit wat vreemde flessen en ook wat flessen die ze van de kapitein hadden gekregen ... Het leek wel alsof Elwin daardoor nog meer begon te veranderen ... Elwin wilde geen drokelaar meer zijn ... Elwin wilde iemand anders zijn ...

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

De hoofden vertelden Elwin hele vreemde verhalen. Elwin zelf kende ook wel wat vreemde verhalen, maar die waren nog niet half zo vreemd als de verhalen van de drie hoofden. 'Ik kan dat niet doen,' zei ineens een stem ... 'Ze mogen er niet door ...' Ineens stond er een burgemeester voor hen : 'Halt, wegwezen jullie. Jullie hebben hier niets te maken ... 'Maar ik mag niet in Ben Bjel blijven, ik moet erdoor,' zei Elwin ...

'Niets mee te maken,' zei de burgemeester snibbig ... 'ik ...' Maar daar hadden de drie hoofden hem al op de kop gezet, en er droop sap uit ...'

'Weer een fles,' zei Elwin. De drie hoofden knikten. Elwin dronk wat uit de malle fles, en liep verder ... Onderweg kwamen ze nog meer burgemeesters tegen, of koningen, koninginnen of hertogen ... ook wel baronnen, graven, prinsen en prinsessen. Maar de drie hoofden keerden hen allemaal om. Het waren gewoon malle flessen. 'Bij de les blijven,' riep iemand ... Het was een schoolmeester ... maar toen de drie hoofden hem omkeerden bleek het een malle fles te zijn. 'Dit is het land van de malle flessen, dit is het land van ...' Een stem kwam op en vervaagde weer ... Elwin

hoorde geluiden en liederen aan alle kanten, maar toen vervaagde alles weer ... totdat het doodstil werd ... 'Een kermisdraaimolen ? Wil je erin ?' vroeg iemand plotseling ... 'Nee, dank u,' zei Elwin, 'ik ben op reis ...'

'Maar waar naartoe dan ?' Een malle fles sprong naarvoren ... 'Dat weet ik niet ...' zei Elwin ...

'Oh, maar ik kan je wel helpen, hoor,' zei de malle fles ... En ineens stopte er een karretje voor Elwins neus. Elwin stapte in ... En alles begon te draaien ... Elwin werd ineens heel moe, alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... Elwin begon langzaam in slaap te vallen ... Ineens schrok hij wakker ... De drie hoofden waren om hem heen ... 'Dat moet je niet meer doen, Elwin,' zei één van de hoofden ... 'Zomaar in een karretje stappen ... We hebben je eruit gehaald ...' zei een ander hoofd ... Na een tijdje kwamen ze weer aan in wat flessenkelders, en Elwin en de hoofden begonnen direkt te drinken ...

Daarna kwamen ze in de kelders waar de geschiedenisflessen stonden. Die flessen waren verkleed als koningen, ridders en soldaten van het verleden. Elwin nam een slokje en spuwde het direkt weer uit. Wat was dat zuur en bitter, zeg ... Maar de hoofden dronken alledrie veel flessen leeg. Het leek wel alsof zij dit al eerder hadden gedaan. Ze waren er natuurlijk al aan gewend. Opeens stond er een soldatenfles op. 'Ik zal jullie eens vertellen over de oorlogen van het verleden ...' Maar daar had Elwin geen zin in, en zette het op een lopen. Ook de hoofden renden met Elwin mee, maar de soldatenfles rende achter hen aan. 'Hey, stop,' riep de soldaat ... 'Laat me niet alleen. Laat me met jullie meereizen.'

'Nou, goed dan,' zei één van de hoofden ... 'als je belooft je mond te houden ...' Dat beloofde de soldatenfles ... Heel soms probeerde Elwin iets van dat spul uit die fles binnen te krijgen ... Maar meestal spuwde Elwin het er direkt weer uit ... Wat was dat toch een bitter en zuur spul ... Het smaakte verschrikkelijk en verschrikkelijk vies ... als een drankje van de dokter ... of als een toverdrankje van één of andere heks ... Maar na een tijdje begon Elwin er aan te wennen. Hij dronk er niet veel van, maar telkens een klein beetje ... En Elwin begon het erg, erg lekker te vinden ... Elwin kon er zo goed van slapen ... Maar de soldaat mocht verder niet praten ... Elwin en de drie hoofden hadden geen zin in oorlogsverhalen ... Het moest wel leuk blijven ... En de soldaat dramde verder ook niet, want hij wist dat hij anders niet meemocht ... Lang daarna kwamen ze ook een piratenfles tegen ... De piraat zei niet veel ... alleen : 'Hens aan dek, oorlogskanonnen, maats, wind in de zeilen, volle kracht vooruit, kapitein, kapitein ...' En als hij sprak dan zei hij alleen dit zinnetje ... en dat was ongeveer één keer in de paar minuten ... Daar zouden ze niet zoveel last van hebben ... en ook hem besloten ze mee te nemen. Elwin nam een klein slokje, maar het was erg heet en

verschrikkelijk vies en bitter ... ook weer erg zuur ... Elwin werd er misselijk van ... Maar toch slikte Elwin er na een tijdje iets van in ... Het was eigenlijk toch wel een heel klein beetje lekker ... 'Jaaaaa,' schreeuwde de piraat ineens blij ... 'Je hebt ervan gedronken ... je hebt ervan ....' en toen zakte de piraat in slaap ... Onderweg kwamen ze nog veel meer geschiedenisflessen tegen ... zoals een indianenfles, een ridderfles en een cowboyfles ... en telkens nam Elwin er wat slokjes uit ... Dat ging nu wel wat makkelijker, want ook Elwin begon nu gewend te raken aan die vreemde drankjes ... Het werd een hele lange optocht ... Ze wilden allemaal met Elwin en de drie hoofden mee ... Op naar een nieuw land ... Sommigen van die flessen wilden erg veel praten, en anderen wilden gewoon veel lawaai maken, of zingen en dansen ... Maar dat wilden Elwin en de drie hoofden absoluut niet hebben ... Ze moesten rustig blijven en hun mond houden, anders mochten ze niet mee ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Maar de drankjes die ze later tegenkomen zijn al een stuk sterker dan die daarvoor ... En deze flessen kunnen echt hun mond niet houden, en je komt er ook niet zo makkelijk vanaf ... Ja, deze flessen zijn echt lastig ... Als Elwin ervan drinkt, dan wordt Elwin duizelig ... zo duizelig ... Maar daarna gaat alles makkelijker ... De flessen praten honderduit, over de geschiedenis, over oorlogsverhalen, over oorlogsboeken, over koningsverhalen, prinsenverhalen en nog veel meer ... Elwin vindt het niet meer zo erg ... Het zijn maar verhalen ... Veilig opgesloten in boeken, zoals de flessen zelf zeggen. Dan komen ze in een kelder waar allemaal boeken liggen ... geschiedenisboeken ... En de flessen beginnen te lezen ... Terwijl hun lichtjes nog feller beginnen te gloeien ... Daarna beginnen ze alles te vertellen wat ze in de boeken hebben gelezen, en ze praten allemaal door elkaar heen ... Elwin heeft nu veel flessen om van te drinken ... en het lijkt wel alsof de drankjes ervoor zorgen dat Elwin het niet meer erg vindt ... Elwin kan er nu veel beter tegen ... Sommige indianenflessen lijken een beetje op kippen ... Het sap in die flessen is erg sterk ... En Elwin begint het steeds lekkerder te vinden ... Maar hoe meer Elwin ervan drinkt, hoe meer hij de verhalen van die indianen moet aanhoren ... en ze vertellen allemaal over de geschiedenis ... door elkaar heen ... 'Als jullie nu eens één voor één jullie verhaaltje vertellen,' stelt Elwin voor ... En zo neemt Elwin de tijd om naar hen te luisteren ... De verhalen zijn soms best wel griezelig, soms spannend, maar vaak ook erg verdrietig ... En Elwin krijgt soms even een traantje in zijn ogen ... 'Ach,' zeggen sommige flessen ...'Het zijn maar verhalen uit boeken ...' Maar andere flessen zeggen dat het echt gebeurd is ... 'gebeurd is gebeurd,' zegt een ridderfles ...

Dan zijn er wat ridderflessen aan de beurt ... Ook zij vertellen één voor één een verhaal ... Ook die verhalen zijn soms erg droevig, en Elwin kan soms zijn tranen niet inhouden ... 'Boehoehoe ...' huilt Elwin ...'ik kan er niet tegen ... die verhalen zijn zo

droevig ... Ik moet er zoveel van huilen ... Boehoehoehoe ...'

'Ja, dat komt ervan,' zei één van de drie hoofden ... 'Je hebt uit tranenflessen gedronken ... daar ga je zo van huilen ...' Elwin had nog nooit zo erg gehuild ... terwijl het maar gewoon verhalen waren ... Elwin had er rode oogjes van gekregen ... 'Ja,' zei een ander hoofd, 'en dit zijn nog maar tranen gemengd met andere dingen ... als je van de echte pure tranenflessen zou drinken, ... dan zou je misschien nooit meer stoppen met huilen ...'

'Boehoehoe,' huilde Elwin ... 'Nou, het lucht wel goed op, hoor, om eens flink te huilen ... Waar kan ik die flessen met pure tranen vinden ?'

'Die zijn hier niet,' riep een flessenkereltje ... 'daarvoor moet je naar het bos ...'

'Ja maar, waar is dat bos dan ?' vroeg Elwin ... 'Volg mij maar,' zei het kereltje ... Het kereltje maakte veel lawaai, en sloeg ook tegen andere flessen aan ... Hij maakte er muziek mee, maar niet alle flessen vonden dat leuk ... Het deed hen pijn als hij tegen ze aansloeg ... Soms deed hij dat met een lepeltje, maar soms ook gewoon met een trommelstokje ... Na een tijdje lopen kwamen ze in een bos ... Op een open plek stonden een heleboel oranje flessen ... Ze gaven zoveel licht dat het Elwin bijna pijn deed aan z'n ogen ... 'Hier zijn de echte tranenflessen ...' zei het kereltje ... 'Durf daar maar eens van te drinken ...' Elwin aarzelde geen moment ... trok een fles open, en begon snel te drinken ... Direkt begon Elwin verschrikkelijk te janken ... te janken als een kat .... En iedereen dacht dat Elwin nooit meer op zou houden, zo erg was hij aan het janken ...

'Neem eens een andere fles,' zei het kereltje ... Toen Elwin dat deed begon hij te janken als een hond ... Door elke fles begon Elwin weer op een andere manier te janken ... 'Nou, dat lucht erg op,' zei Elwin ... Toen begon het kereltje op de flessen te slaan, en maakte er muziek mee ... Maar wat was dat ? Wie kwamen daar aanmarcheren ? Het waren boeken die op flessen leken ... de boekflessen ... En ze lieten alles flink stromen, totdat de open plek vol begon te schuimen ... Het liep tot aan Elwins mondje, en Elwin begon ervan te drinken ... Maar wat was dat ? Elwin begon te zweven ... Langzaam steeg Elwin boven de open plek en het schuim uit ... In de verte hoorde hij het kereltje nog steeds muziek maken ... Elwin wilde meer van het schuim drinken, omdat het zo zacht was ... maar Elwin was al ver weg ... Floep, daat waren ineens de drie hoofden naast hem ... Ze hadden vleugeltjes ... Elwin had die vleugels niet eens nodig ... Alles werd hoe langer hoe zachter .... In de verte zag Elwin een kasteel, waar weer een heleboel boekenflessen stonden ... Zouden zij ook zulk lekker zacht sap hebben ? Ze begonnen richting Elwin te spuiten ... Het waren een soort spuitflessen .... En Elwin dronk volop van het schuimende sap ... Nu werd boekenlezen natuurlijk wel erg leuk ... En Elwin begon de boeken één voor één te

lezen, terwijl er nog veel meer van het zachte sap in zijn keeltje stroomde ... Waar die boeken over gingen ? Over de geschiedenis ... en sommigen waren ook echte schoolboeken ... 'Elwin, wil je opletten ...' Ineens stond er een juffrouw voor hem ... een hele lange juffrouw met een stokje ... 'Zo is dat uw toverstokje ?' vroeg Elwin ... 'Niet zo brutaal, hè,' zei de juffrouw ... 'Kom jij maar eens met mij mee ... dan zal ik je leren ...'

'Wat gaat u mij leren ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat zul je wel zien ...' zei de juffrouw ... Plotseling werd Elwin in een heel zacht bad gegooid ... Overal was schuim, en het schuim was rood ... 'Dit, Elwin, is de rode traan ...' zei de juffrouw ... 'Hier komen alle geschiedenisflessen, tranenflessen en boekenflessen uit voort ... Drink maar zoveel je wilt ... En Elwin begon te drinken en te drinken totdat hij er misselijk van werd ... Het was zo zacht dat hij telkens maar meer wilde ... 'Meer, meer, meer ...' riep Elwin .... 'Ben ik hier alleen ?' riep Elwin ... Hij zag de juffrouw niet meer, en ook de drie hoofden niet meer .... alleen maar rood schuim ... Als het schuim van druiven, bessen en vruchten ... Ineens zag hij boven zich een donkerrode lucht die steeds donkerder werd .... terwijl rode bliksem begon te verschijnen .... Het begon te regenen ... rode regen ... In de verte zag Elwin een lange roeiboot waar een vrouw opzat in een jurk. De vrouw had ook een hoed op. Ze leek wel op een koningin ... Maar de boot verdween in de golven ... De golven werden ook steeds donkerder, en steeds woester .... en Elwin werd alsmaar banger ... 'Help, waar ben ik ?' riep Elwin ... Weer nam Elwin een slokje ... Het was zout en bitter ... en ook een beetje zuur ... Het was niet meer dat zachte van eerst ... 'Je wilde toch meer ?' sprak een stem ... Het leek een beetje op de stem van de juffrouw ... Maar toch was het anders .... Een enorme vis verscheen voor Elwin, en slikte Elwin in ... 'Ik zal jou brengen naar het nieuwe land ... Het land van de Rode Traan,' zei de vis ... Ineens werd Elwin heel ver uitgespuwd en kwam op een rood strand terecht ... Het leek wel alsof er stroken pudding op het strand lagen ... Maar ook leken het wel dode vissen ... Snel rende Elwin verder op het eiland ... Hier stonden huisjes waar wilden woonden ... boswezens ... Ze zeiden niets tegen Elwin .... en Elwin zei ook niets ... Elwin rende door, langs al hun huisjes ... Plotseling werd Elwin heel stevig vastgegrepen ... Het was een lange zwarte gestalte, die een beetje op een vis leek ... 'Ik ben Jamoen,' zei de gestalte ... Zijn buik was gemaakt van boeken, en ook zijn zwarte hoed ... Hij scheurde een stuk van zijn broek weg, en daar zag Elwin ook boeken ... Kleine boeken ... 'Zo,' zei Jamoen ... 'Je hebt heel wat te lezen nu ... of niet ?' Maar Elwin rende weg ... Hij kon wel raden dat het allemaal griezelboeken waren .... 'Draai je om,' krijste Jamoen ... Maar Elwin rende haastig door ... Daar zag Elwin een waterput met het rode schuim ... Snel stapte Elwin in de emmer en liet zich naar beneden zakken ...

En daar waren gelukkig ook de drie hoofden weer ... Samen kwamen ze in een ruimte onderin de put terecht. Hier was een kamer met een heleboel boekflessen. Het waren allemaal rode boekflessen, en tussenin zat de juffrouw achter een soort bureautje ... Elwin schrok, want op de boekflessen stond zijn naam geschreven. 'Ja,' zei de juffrouw ... 'allemaal Elwinsboeken ...' Maar daar werd ineens op de kamerdeur geklopt, en de deur werd hard opengezwiept ... Het was Jamoen. 'Zeg, Jamoen, ga eens even zitten,' zei de juffrouw ... 'Elwin is al gekomen, dus je hoeft niet meer op zoek te gaan ...'

'Bedankt juffrouw ... mag ik nu dan weer terug naar mijn eigen gezin en huisje ?' vroeg Jamoen brommend ... 'Ja, Jamoen,' zei de juffrouw ... 'Je hebt je taak volbracht ... Het zit er voor jou op ...' En daar draaide Jamoen zich om, terwijl zijn lange zwarte jas tegen de deur zwiepte, en met een zachte ruk trok hij de deur dicht nadat hij uit de kamer was gestapt ... 'Ik hoef geen griezelverhalen meer te vertellen !' brulde Jamoen in de verte ... 'Mijn taak zit erop ...'

De juffrouw glimlachte ... Ook Elwin glimlachte een beetje, en zuchtte diep ... De juffrouw nam een slokje uit één van de flessen en gaf ook een fles aan Elwin ... Het smaakte weer erg zacht ... Ook de drie hoofden kregen een fles ... Toen zei de juffrouw : 'Ik heb ook nog wel een geheime fles ... Het is een letterfles ...' Voorzichtig haalde ze de fles tevoorschijn uit haar bureau en gaf het aan Elwin ... 'Toe maar, neem maar een slokje ...' Elwin nam een slokje ... En ook de drie hoofden namen een klein slokje ... Toen nam de juffrouw de fles weer terug ... Ze mochten er namelijk niet teveel van drinken, want dan konden er vreemde dingen gebeuren ... Elwin voelde zich al erg licht worden, en begon toen ineens verhalen te vertellen met zo'n andere stem ... Hij kon het niet meer stoppen, en toen begreep hij de juffrouw ... Deze letterdrank kon vreemde dingen laten gebeuren ... De juffrouw zei dat er ook nog talenflessen waren, maar die waren zo gevaarlijk, dat de juffrouw ze daar niet van wilde laten drinken ... Plotseling kwam er zo'n talenfles binnen ... Die leek wel een beetje op een inktvis .... Hij had zijn ogen op stengels zitten, en verder een heleboel poten ... De juffrouw moest lachen ... Maar Elwin schrok ... Dat zag er inderdaad gevaarlijk uit ...

Uit de fles spoten straaltjes ... Al snel zat Elwin er helemaal onder ... 'Niet drinken,' riep de juffrouw ... En Elwin hield zijn kaken stijf op elkaar ... Elwin probeerde weg te zwemmen ... Ineens spatte de kamer uit elkaar, en Elwin bevond zich op woeste stromen ... Daar zag hij weer dat bootje met die koningin erin ... Elwin probeerde het bootje te bereiken, maar het lukte niet ... Ah, daar waren de drie hoofden weer ... Elwin stapte op de hoofden en kon zo in het bootje van die koningin terechtkomen. 'Zo, wie ben jij ?' vroeg de vrouw met de jurk en de hoed ... Elwin maakte een buiging ... 'Ik ben Elwin ...' Ook de koningin maakte een kleine buiging ... 'Waar wil

je dat ik je naartoe breng ?' vroeg de koningin ... 'Je ziet er dorstig uit ... Hier, neem maar wat van deze spelflessen en kaartflessen ...' Elwin begon direkt te drinken van de flessen die de koningin hem gaf ... Het smaakte zoet ... en soms erg zoet ... Sommige flessen smaakten naar drop ... In de verte zagen ze een kasteel ... Hier stonden een heleboel spelflessen en er marcheerden wat kaartenflessen rond ... Het water was al wat ondieper aan het worden, en daar kwamen de eerste flessen op de boot aanrennen ... Dansend grepen ze Elwin vast, en droegen hem het kasteel binnen. Dat vond Elwin niet echt leuk, want ze waren nogal wild ... Maar al snel werd Elwin neergezet achter een tafel ... Op de tafel lag allerlei lekker fruit ... en Elwin begon direkt te eten ... Daar kwam de koningin aanwandelen ... 'Is er ook een koning ?' vroeg Elwin met zijn mond vol ... Maar de koningin schudde haar hoofd ... Die was doodgegaan ...

Maar het was er verder erg vrolijk in het kasteel ... En daar kwamen ook de drie hoofden binnen. Elwin was blij hen te zijn ... Ze begonnen direkt aan een tafel spelletjes te doen met wat flessen ... Hier zou Elwin wel willen wonen ... Het behang in de benedenzaal was van domino-stenen, en de vloer leek op een schaakbord, en er stonden wat grote schaakstukken langs de muren ... Ze zagen eruit als flessen ... Plotseling sprong een schaakstuk naar voren ... Het was een paard ... Vreemd begon hij te dansen, en sap begon over de vloer te vloeien ... Donkerbruin, bijna zwart sap ... 'Nou moeten we oppassen,' zei de koningin, 'want als hij straks kwaad wordt, dan gaat hij zoveel vuur en sap spuwen dat het kasteel onderloopt ... Dan moeten we allemaal naar de bovenverdiepingen, en wachten tot hij klaar is ...' En ja hoor, na een tijdje werd het paard woester en woester, en iedereen begon al naar boven te rennen. Op de bovenverdiepingen lagen prachtige spelen en spelborden op tafels. Hier waren schaakflessen spelletjes aan het doen, en sommige tafels stonden leeg. Elwin keek zijn ogen uit ... Maar beneden was het nog niet afgelopen ... Het paard werd alsmaar woester en begon te brullen. Ze moesten nog hoger in het kasteel ... De koningin zei dat hij wel erg woest was geworden ... Zo woest was hij nog nooit geweest, en hij spoot zoveel sap dat de koningin dacht dat ze beter uit het kasteel konden gaan .... Achter het kasteel lagen grasvelden die op schaakborden leken, en sommige grasvelden leken op domino-velden ... Het kasteel stond inmiddels in brand, en het donkerbruine sap begon te overstromen ... Het paard brulde als een draak ... 'Ja, rustig maar,' riep Elwin ... Wat was er toch met het paard aan de hand ... Elwin en ook de anderen, moesten rennen voor hun leven ... Plotseling brak het paard los uit het kasteel en kwam achter de vluchtende stoet aan ... Maar wat was dat ? De drie hoofden waren inmiddels op de rug van het paard terecht gekomen ... 'Milio !' riep de koningin ... 'Doe eens wat rustiger ...' Ineens was er een enorme explosie, en het paard had inmiddels drie koppen, de drie hoofden van Ben Bjel ... Toen was er nog een explosie, en ineens was het paard veranderd in een ridder ... 'Hè, hè ... eindelijk ben ik

weer helemaal aan elkaar geplakt ...' zei de ridder ... 'Vroeger was ik eens door een boze heks in vier delen gescheurd. Drie delen werden hoofden, en één deel werd een paard op een schaakbord ... Maar ik ben weer bij elkaar hoor ...' Elwin haalde opgelucht adem ... De reis was dus niet voor niets geweest ... 'Dank je wel, Elwin,' zei de ridder ... 'Je hebt me heel goed geholpen, en inmiddels zijn we al dikke vrienden ...' En op een bepaalde manier leek de ridder nog heel veel op de drie hoofden ... Een groot mysterie was opgelost ...

'Nou, dat is nog eens een mooie puzzel geweest ... Ik heb nu eindelijk de koning terug ....' zei de koningin ... 'Zonder de koning was het toch altijd een beetje saai ...' De ridder stapte op de koningin af, gaf haar een hand, en samen liepen ze terug naar het kasteel ... Maar het kasteel was nu wel helemaal verbrand ...

Elwin dacht : 'Dat moeten ze zelf maar oplossen. Ik ga weer verder ... Ik ben er nog niet ...' En zo wandelde Elwin over de schaakvelden en de domino-velden heen ... Sommige flessen wilden wel met Elwin mee ... Maar Elwin vond dat het hele flessenverhaal nu maar eens afgelopen moest zijn ... Elwin zei de flessen gedag, en begon vooruit te rennen ... Hij hoopte nu echt geen flessen meer tegen te komen ...

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Maar de flessen bleven hem lastig vallen ... Elwin werd er wanhopig van ... Telkens maar weer kwam hij andere flessen tegen, en de meesten volgden hem na ... Totdat Elwin op een zandvlakte aankwam waar een soort ouderwetse auto stond. Aan de zijkanten van de auto stonden wat lege flessen op de kop, en Elwin kwam er snel achter dat die auto door het sap van die flessen reed. Snel haalde Elwin de lege flessen eruit en greep wat flessen vast die om hem heenliepen, om ze aan de zijkanten van de auto op de kop te zetten in standaarden. Snel stapte Elwin in. Het bleek een geschiedenis-auto te zijn, waar Elwin mee in de tijd kon reizen. Elwin kon door de knopjes zelf bepalen waar hij terecht wilde komen in de tijd, en in welk gebied. Dat was natuurlijk erg spannend, maar de auto kon ook gewoon voor het rijden gebruikt worden. Al snel kwam Elwin met de auto in een hele grote woestijn achter de zandvlakte. Gelukkig was hier wel een pad waarover Elwin kon rijden. De zon scheen in de verte. Het was erg warm. In de woestijn waren ook erg veel flessen. Voor de auto had Elwin er niet zoveel nodig ... Maar verderop in de woestijn stond een heel groot vliegtuig. Aan de zijkanten van het vliegtuig stonden hele lange rijen met lege flessen die op de kop stonden. Dat leek Elwin erg spannend. Elwin haalde de lege flessen eruit en stopte de flessen die hij om zich heen vond op de kop erin. Dat waren wel honderden flessen, en er ging een grote kap overheen. Na een tijdje was Elwin in de cockpit van het vliegtuig terecht gekomen. Al gauw steeg het vliegtuig op, en al gauw was Elwin hoog in de lucht ... Ook met dit vliegtuig zou

Elwin in de tijd kunnen reizen, maar daar had Elwin geen zin in ... Elwin wilde gewoon reizen naar een nieuw land waar hij zou kunnen wonen ... Elwin had een helm opgezet die hij in de cockpit had gevonden ... Wat was het toch een mooi weer buiten. Onder hem glinsterden de woestijnen door de zon.

In de verte zag Elwin een ruimtestation vlak boven de woestijnen, met een platform waarop een raket stond. Toen Elwin bij de raket aankwam zag hij dat deze ook werkte door op de kop staande flessen. Dit keer waren het er nog veel meer dan op het vliegtuig. Snel haalde Elwin de lege flessen weg, en nam de flessen die in de buurt stonden ervoor in de plaats. Snel ging Elwin over een laddertje de raket binnen, en al gauw kreeg Elwin hem aan de praat. Nu kon Elwin naar andere planeten. In de lucht was het als water, en als zachte zeeen, waar Elwin met zijn raket doorheen schoot als met een schip ... Het leek wel alsof Elwin over een immens grote brug heenging, en toen het boven donkerder werd, leek het wel alsof hij door een tunnel heenschoot. Waar zou Elwin nu terechtkomen ?

De lucht was zo zacht hier, als verdeeld in lange blokken ... Elwin keek zijn ogen uit ... Maar hij zag maar geen planeten ... In de verte zag hij gestaltes die op de wolkenmannen leken ... Waren ze de lucht weer aan het maaien ? Plotseling begon de raket rond te zweven ... De lucht was hier te dik en te zacht als wolkendekens ... Elwin stapte uit, en begon buiten de raket te zweven ... Plotseling schoot de raket van hem weg, en werd steeds kleiner en dunner, terwijl de punt begon om te buigen ... en ineens met een zoef was het toestel verdwenen ... Daar in de verte kwamen de wolkenmannen ... Wat bewogen ze traag, en er kwamen wolken uit hun mond .... Ze beurden Elwin om, en omhelsden hem ... Toen zweefden ze langzaam met Elwin weg ... Waar zouden ze Elwin mee naartoe nemen ? Boven het wolkendek leek wel een

zee te liggen, vol met schuim ... Langzaam zwommen de wolkenmannen met Elwin richting een eiland ... Op het eiland stonden allemaal huisjes ... Elwin kreeg ook een huisje ... Dichtbij het bos ... Dichtbij Elwins huis was een plein met daarachter een draaimolen ... Hier gingen de wolkenmannen soms in ... De wolkenmannen dronken wel uit de talenflessen ... Voor hen was dat niet gevaarlijk ... Ze zeiden dat Elwin ook wel een slokje kon drinken ... Dat deed Elwin ... Ze zeiden dat de draaimolen draaide door de talenflessen ... Elwin zei een hele lange tijd niks toen hij van de talenfles had gedronken die ze hem hadden gegeven ... Hij staarde maar voor zich uit ... Elwin werd er erg moe van, en wilde slapen ... Het was alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... De wolkenmannen droegen Elwin naar een put van zachte wolkendekken die helemaal leidde tot het land Brannan diep onder de grond. Elwin was daar weleens eerder geweest, maar nu zou Elwin in een ander deel terechtkomen ...

Dit deel was door een oorlog afgescheiden met een hek. Maar de wolkenmannen vonden het tijd om dat hek nu weg te halen, en zo werden de twee delen van het land Brannan weer met elkaar samengevoegd ... Overal in de lucht vlogen de moeheids-vliegen, en Elwin was moe, zo moe ... De wolkenmannen droegen hem naar een huisje in het geopende deel van Brannan, en legden hem op een zacht bedje ... Elwin lag dichtbij het raam ... Een grote moeheids-vlieg kwam dichterbij ... Maar Elwin sliep al ... De wolkenmannen zouden nog een tijdje in Brannan zijn, en dan moesten ze weer verder ... Op Elwins nachtkastje legden ze een geheel nieuw boek van Elwin,

maar daarin stonden nog geen letters .... Daarvoor moest Elwin natuurlijk eerst weer nieuwe avonturen beleven ... En dat kun je dus allemaal lezen in een volgend Elwinsboek ...

Einde

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Hoofdstuk 23. Tifiaf

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Toen Elwin wakker werd scheen de zon al volop ... In het vorige avontuur was Elwin in het land Brannan terecht gekomen, in het oude deel wat zo lang door een hek was afgesloten. De wolkenmannen hadden het hek nu weggehaald. Elwin wreef zachtjes in z'n ogen, en stond op. Een grote moeheids-vlieg stond voor de deur ... 'Ha Elwin,' zei de vlieg die veel groter was dan Elwin. Netjes groette Elwin de moeheids-vlieg en liep naar buiten met een paraplu ... Het regende niet, maar soms gebruikte Elwin een paraplu tegen de zon. De wezens hier spraken een hele andere taal, maar sommigen kenden ook de taal van Elwin wel ...

Elwin werd in het oude deel van Brannan hartelijk ontvangen ... Sommige wezens zongen liedjes over Elwin ... Dat vond Elwin wel grappig ... Op de straten stonden trommelaars ... Nou ja, zoveel straten waren hier niet, en de straten die er waren waren erg oud en kapot ... Er was hier vroeger een oorlog geweest ... Veel wilden de wezens er niet over zeggen ... En dat kon Elwin natuurlijk heel goed begrijpen, want oorlog is natuurlijk iets heel verdrietigs ... Daar kwam een meisje aanrennen ... Ze had twee dunne vleugeltjes ... 'Elwin, Elwin, ken je me nog ?' riep ze ... Elwin moest even goed kijken ... Was zij niet de dochter van de koning van Brannan die Elwin een keer had ontmoet ? Maar wat was ze veranderd ... en natuurlijk een stuk ouder geworden ... Het prinsesje zei dat de koning Elwin graag wilde zien om hem te bedanken dat het hek nu weg was .... maar Elwin zei dat de koning dan daarvoor de

wolkenmannen moest bedanken, want zij hadden het hek weggehaald ... De koning zou erg graag in het oude deel wilde gaan wonen ... Daar kwam de koning al aanlopen. De koning had twee prachtige vleugels, als doorzichtige vlindervleugels ... Elwin was verwonderd ... De koning werd steeds prachtiger ... Ook had de koning een prachtige baard met een soort lichtgevende stengels eraanvast ... De koning omhelsde Elwin, en bedankte Elwin voor het komen ... en dat nu het oude deel van Brannan openlag, dat door een oorlog zo lang afgesloten was geweest. Het was feest overal ... Veel van de wezens van het nieuwe deel gingen nu in het oude deel wonen, en veel van de wezens van het oude deel gingen nu in het nieuwe deel wonen ... De

koning wilde erg graag in het oude deel wonen ... En hij zou zo graag meer willen weten over de geschiedenis van Brannan ... Natuurlijk wist hij daar al veel van, maar hij zou nu toch wel graag met die wezens van het oude deel daar verder over door willen praten ... Een klein groen wezentje met groene vleugels zei dat er nog wel een kasteel leegstond voor de koning ...

Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Wat was het hier prachtig, zeg, maar je kon wel goed zien dat er hier oorlog was geweest ... Er waren veel ruines en er waren veel verwilderde tuinen ... Er stonden hier ook veel oude huizen, maar de straten waren veelal verdwenen ... Soms lag er hier en daar een steen ... In één van die huizen woonde een oude eekhoorn ... Hij verkocht chocola en oud speelgoed zoals treintjes ... In een ander huisje woonde een oude monnik met een roetzwarte neger die 's avonds laat naar buiten gingen om de armen te helpen ... Vaak vrolijkten ze de kinderen van die armen op door hen chocola te geven en speelgoed ... Maar sommigen zeiden dat je maar beter niet van dat chocola kon eten, want het was oud ...

In de verte hoorde Elwin een oude vrouw zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...'

Elwin liep op de vrouw af. Ze zat in oude kleren op een stoep tegen een muur aan. Ze had haar hand uitgestrekt. Ze had haar ogen gesloten. 'Wonen er hier zoveel indianen dan ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat valt wel mee,' zei de vrouw ... 'Het is maar een liedje ... Maar goed, het is van vroeger, want eens woonden er hier heel veel indianen ... Maar door de oorlog zijn de meesten verdwenen ...'

'Wat was dat dan voor een oorlog, mevrouw ?' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei de vrouw, 'dat waren een heleboel oorlogen achter elkaar, die het land Brannan verscheurd hebben ... Het was verschrikkelijk ...' Maar Elwin begon steeds meer door te vragen, en toen begon de vrouw te vertellen :

'Elwin, ik weet dat dit een heel lang verhaal is, en ook dat het niet zo'n fijn verhaal is, maar het is onze geschiedenis ... De geschiedenis heeft veel kanten, en we kunnen veel van de geschiedenis leren ... Vroeger waren hier vele wespen-oorlogen, en ook vele oorlogen tussen de vliegensoorten. Vroeger was het oude deel van Brannan in oorlog met het nieuwe deel, en toen is er een hek gekomen tussen die twee delen, maar in het oude deel gingen de oorlogen gewoon door ... Wat er in het nieuwe deel verder gebeurde daar hoorden we niks meer van, vanwege dat hek ... Er woonden hier heel veel indianen, maar zoals ik al zei : De meesten zijn omgekomen in de gruwelijke Indiaanse Oorlogen ... De cowboys hebben nog geprobeerd de indianen te helpen, maar de meeste cowboys zijn ontvoerd door de oorlogs-stichters.'

'Wie zijn die oorlog begonnen dan ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw begon te zuchten ... 'Ze kwamen uit een ver land en wilden heersen over Brannan ... vooral over het oude deel ... Ze wilden dat wij voor hen zouden werken ...'

'Ja maar wie ... wie ... waren dat die Brannan zijn binnengedrongen om oorlog te voeren,' vroeg Elwin weer ... Elwin wilde het antwoord weten ... 'Shhhh ...' zei de vrouw ... 'Ze wonen hier nog steeds ... Als je met me meekomt, naar mijn boshut, dan zal ik het je verder uitleggen ...' Dat wilde Elwin wel ... Overal stonden afgesleten oude hekken, maar gelukkig waren ze open. Daar liepen ze doorheen ... Ook moesten ze langs een paar kerkhoven heen ... In de verte stonden een paar oude bomen, en daarnaast stond een hut. De hut was best wel groot, en de vrouw kon er goed in wonen. Elwin kreeg een stoel met een oud kussentje erop. Er zat ook een raam in de hut, maar het raam was vies en gebroken ... Na een tijdje begon de vrouw verder te vertellen : 'Elwin, dit is moeilijk voor mij om te vertellen ... Ik vind dat je het moet weten ... Ze waren verschrikkelijker dan de wespen en de verschillende vliegensoorten ... Ze kwamen uit een heel ver land ... Ze droegen vreemde uniformen met snorren ... Ze hadden lang haar tot knotjes gemaakt, en iedereen moest maar naar hen luisteren ... Ze gingen het hek nog beter bewaken, zodat niemand meer heen en weer kon. En in het oude deel mocht niemand meer weg. Iedereen moest blijven waar hij was ... Het was een soort, Elwin, heel moeilijk uit te leggen .... Het waren een soort insecten die ze de Spaanse Oorlogsschepen noemden ...'

Elwin schrok even ... Wat een vreemde naam voor een insectensoort ... De vrouw begon te snikken. Snel pakte ze een fles met een trechter, waar ze haar tranen in liet glijden. Ze vertelde dat ze zoveel had gehuild dat ze de tranen op de markt verkocht ... Ineens fluisterde ze : 'Elwin, ik wil dat je weet dat het oude deel nog steeds wordt beheerst door de Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in gevaar ... Ze zullen het nooit accepteren dat hij in dat oude kasteel gaat wonen in het oude deel ... Elwin we moeten iets doen ... Ik ken die Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in echte problemen ... Elwin wreef onder zijn neusje ... 'Waar wonen ze ?' vroeg Elwin ... 'Veelal onder de grond,' zei de vrouw ... 'En hoeveel van die insecten zijn er nog in het oude deel ?' vroeg Elwin ... Maar dat wist de vrouw niet ...

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Elwin wist niet zo goed wat hij moest doen ... Maar uiteindelijk besloot Elwin op weg te gaan naar het verre land waar die Spaanse Oorlogsschepen vandaan kwamen ... De vrouw ging met hem mee, en ook de oude eekhoorn. De oude eekhoorn wist precies waar dat land zich ergens bevond. Ze gingen er met een vliegtuig-raket naartoe ...

Toen ze daar aankwamen zagen ze overal reusachtige insecten in de lucht ... Ze bewogen heel traag, en het leek wel alsof ze aan het werk waren ... Uit sommige

delen van die reusachtige insecten kwamen straaltjes. Vaak waren ze vlak boven allerlei vreemdsoortige gebouwen en wijken met huizen ... Zouden dat de Spaanse Oorlogsschepen zijn ? De vrouw zei dat dat de grotere insecten waren ... Ineens kreeg één van de insecten de vliegtuig-raket in de gaten. Er kwam snel een straaltje tegen de vliegtuig-raket aan, en het straaltje nam het voertuig mee tot vlakbij de insect. Toen schoof er een deel van de insect open, en het voertuig waar Elwin en de twee anderen inzaten werd naarbinnen gezogen. Binnen leek het wel op een ruimteschip. Een man met een snor en een knotje kwam op hen aflopen en wilde hen een hand geven. Maar Elwin weigerde de man een hand te geven, en de vrouw had zich achter de eekhoorn verscholen. 'Wat zijn dit voor een manieren ?' zei Elwin ... 'Wij komen om u te zeggen dat u zich moet terugtrekken uit Brannan ... u met al uw vreemde meneren ... Dat land is van iemand anders ...' Maar de man begon ineens heel vreemd te kijken alsof hij het niet begreep ... Zijn gezicht vertrok een beetje, en werd een beetje droevig, alsof hij pijn had ... Langzaam boog hij zijn hoofd een beetje, en keek naar de grond ... waarnaar hij begon te staren ... 'Kent u de geschiedenis dan helemaal niet ?' vroeg de man ... Elwin dacht : 'Waar heeft die man het nou over ...'

'De geschiedenisboeken ...' zei de man weer ... De eekhoorn snapte de man direkt ... 'Elwin, ik denk dat ik weet wat hij bedoelt ... Voordat al die oorlogen begonnen werd dit land gebruikt om de wezens naartoe te sturen die niet meer in Brannan mochten wonen ... Er waren in die tijd allemaal regels waar de bewoners van Brannan zich aan moesten houden, en deden ze dat niet, dan werden ze per schip naar dit verre land gestuurd.' Toen begon Elwin het een beetje te begrijpen. Die zogenaamde oorlogsstichters wilden gewoon weer terug naar hun land waar ze uitgezet waren ... De eekhoorn vertelde dat je zelfs door een verkeerd woord of een verkeerde stap naar dat verre land werd verbannen ... Dan moest je voor allerlei rechters verschijnen, en dan zat er maar een kleine kans in dat je ooit nog terug naar Brannan zou mogen komen ... Die rechters waren erg streng ... De man met de snor en het knotje werd erg rood en knikte ... Hij kon maar moeilijk praten ... Maar de vrouw zei : 'Ze hebben verschrikkelijke dingen gedaan in Brannan ... Ze horen gewoon niet bij ons ...' Elwin stond voor een moeilijk probleem ... De Spaanse Oorlogsschepen waren inderdaad gevaarlijk, en dat gaf ook de eekhoorn toe ... De Spaanse Oorlogsschepen wilden zich niet uit Brannan terugtrekken, want ze zeiden dat ook zij recht hadden om in dat land te wonen ... En omdat ze in het begin in dit verre land zo hard moesten werken, wilden ze nu de inwoners van Brannan voor hen laten werken ... Elwin probeerde een oplossing te bedenken ... Ook de eekhoorn dacht diep na ... Maar de vrouw zei steeds : 'Ze moeten weg, ze moeten weg ...' Ineens had Elwin een idee ... Hij liep verder in het ruimteschip, en iedereen liep achter hem aan ... Hier werkten veel mannen met knotjes en snorren ... 'Ik heb een plan,' riep Elwin, terwijl al die mannen met knotjes en snorren zich omdraaiden. Ze zaten achter apparaten of stonden ... 'Wij

gaan het probleem oplossen ... Jullie zien jullie zelf als de oudste bewoners van Brannan die waren weggestuurd ... Jullie lieten daarna de oorlog tegen Brannan beginnen en jullie lieten hen hard voor jullie werken, omdat jullie ook zo hard in dit land moesten werken ... Maar die tijd is nu achter de rug ... Jullie hebben allemaal hard gewerkt ... Laten we nu allemaal met elkaar in vrede leven .... Jullie hebben hier een mooi land ... Ik weet zeker dat er veel wezens in Brannan zijn die hier wel zouden willen wonen ... en dan kunnen jullie in hun plaats in Brannan gaan wonen.' ... Sommige mannen met knotjes en snorren begonnen te knikken, maar anderen werden steeds kwader ... 'Grijp die bedrieger,' riep er één ... Maar een ander probeerde hem direkt te sussen .... 'Laten we het eerst eens proberen ...' zei er eentje ... Maar een ander riep : 'Brannan heeft ons bedrogen en afgewezen ... Wij moesten hard op dit eiland werken om te kunnen leven. Nu hebben we een prachtig eiland, maar dat is alleen voor ons ... Wij willen ook een deel van Brannan, omdat we daar recht op hebben ... Vroeger woonden wij daar ...' En weer begonnen er enkele mannen met knotjes en snorren te knikken, terwijl anderen zich alweer omdraaiden om verder te gaan met hun werk ... Dat ging niet echt goed ...

Ineens kwam er een groter wezen binnen ... Dat wezen leek wel een beetje op het ruimteschip, maar was veel kleiner ... Het wezen rook naar zeeplanten en er kwam ook een soort rook van hem af ... 'Wij gaan een nieuwe oorlog voeren in Brannan,' krijste het wezen ... 'Want wij waren de oorspronkelijke bewoners van dit verre eiland, en door Brannan zijn al die verschrikkelijke snorrenmannen hier gekomen met hun knotjes ... Zij hebben het hele eiland veranderd en ons daarvoor als machines gebruikt ... Als die snorrenmannen niet snel allemaal ophoepelen, dan gaan we met z'n allen weer oorlog voeren in Brannan ...' Nu begon het voor Elwin natuurlijk nog duidelijker te worden wat er allemaal was gebeurd en hoe het allemaal kon gebeuren. Elwin beloofde dat hij alle snorrenmannen met de knotjes mee zou nemen naar Brannan, en dat ze dan maar hun eigen deel in Brannan moesten hebben ... Er waren genoeg open ruimtes in Brannan waar ze konden wonen ... En zo gebeurde het ... Al snel begon de rust weer terug te keren, zowel in Brannan als in het verre land. De snorrenmannen moesten beloven dat ze het verre land met rust zouden laten, en Elwin beloofde het ook. De dieren wilden hier in vrijheid leven. De koning zou hen een brief schrijven waarin hij zou laten vermelden dat niemand uit Brannan ooit nog naar het verre land gestuurd zou worden, en dat iedereen hen met rust zou laten ...

Hoofdstuk 23. Tifiaf

De koning had inmiddels het oude lege kasteel gekregen. Ook de eekhoorn ging hier wonen, omdat die zoveel van de geschiedenis afwist, en de koning ook goed zou kunnen helpen. De koning was erg tevreden. Overal in Brannan waren feesten. Elwin kreeg een kamer in het kasteel van de koning van Brannan. De koning kreeg een

kroon die uit twee delen bestond, eentje van het nieuwe deel en eentje van het oude deel. Daarmee werd de koning opnieuw gekroond. De oude eekhoorn was er ook bij ... en natuurlijk Elwin en de vrouw ... Weer begon de vrouw te zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...' Elwin glimlachte ... Alles was weer in orde gekomen ... Soms liepen er op straat wat wolkenmannen die hielpen bij de wederopbouw van Brannan ... En sommigen zweefden ook in de lucht, om de lucht te maaien ... En zo kreeg Brannan zijn eigen luchtmaaiers ... De Spaanse Oorlogsschepen gingen in het puntje van Oud-Brannan wonen. Een hele lange tijd hadden ze altijd in dezelfde blauwzwarte uniformen gelopen met dezelfde rode en witte strepen, altijd met snor en knotje ... Maar nu ging dat steeds meer veranderen ... Ze lieten soms hun baardjes weer groeien, en hun haar weer langs hun schouders glijden ... Ook trokken ze vaak gewoon weer hun oude kleren aan die ze droegen toen ze nog in Brannan woonden ... En zo begonnen de Spaanse Oorlogsschepen er langzaam weer als vroeger uit te zien, toen ze nog gewoon in Brannan woonden ... Elwin ging vaak naar dat puntje toe, naar het land van de Spaanse Oorlogsschepen, gewoon in Brannan, in het oude deel ... Ja, Brannan begon meer en meer op een echt continent te lijken, als een werelddeel van het oh zo grote Izu ... En dat allemaal onder de grond ...

'Onder de grond daar is een wereld, waar Brannan in Izu is, waar de maan gewoon schijnt, en de luchtmaaiers zijn ... Onder de grond daar is een wereld, waar iedereen in vrede leeft, oude vraagstukken opgelost, de geschiedenis herbeleefd ...' zong de vrouw ... Maar was er al wel overal onder de grond vrede ? Elwin kon zich dat bijna niet voorstellen, maar het was een goede droom van de vrouw, iets voor de toekomst ..... In haar liederen vond de vrouw hoop ... Het maakte haar rustig, en dan had ze iets om naar uit te zien ... De vrouw was erg eenzaam ... Daarom zocht Elwin haar vaak op ... en soms ... heel soms ... nam hij haar mee naar het alleroudste deel van Brannan, waar de Spaanse Oorlogsschepen woonden ... Hier leerde de vrouw nog meer over de oudere verhalen van Brannan, de oudere en diepere geschiedenissen ... En daar maakte de vrouw weer liederen over ...

De Spaanse Oorlogsschepen wisten heel veel over de geschiedenissen van Brannan te vertellen ... nog wel veel meer dan de eekhoorn ... Zo leefden veel streken van Brannan nog steeds in oorlog met het reusachtige continent Tifiaf. Het zou één van de langstdurende oorlogen zijn, en komt al van heel vroeger ... Veel wezens van Brannan weten niets van deze oorlog af, omdat het veelal de eilanden van Brannan zijn die met die oorlog hebben te maken ... En de eilanden van Brannan zijn nog steeds erg afgezonderd en moeilijk of vaak zelfs onmogelijk te bereiken. Elwin wilde

er zoveel mogelijk vanaf weten. De Spaanse Oorlogsschepen wisten wel veel van de eilanden en de oorlog met Tifiaf af, maar een heleboel wisten ze ook niet ...

De wolkenmannen waren in de lucht al flink bezig om de wezens van Tifiaf terug te drijven ... De oorlog moest nu maar eens afgelopen zijn ... De wolkenmannen waren druk bezig de lucht te maaien ... Vanaf het Land van de Spaanse Oorlogsschepen kon je dat goed zien ... De wezens van Tifiaf waren ook in de lucht ... Sommigen waren erg groot en leken op wolken, en anderen waren wat kleiner of zaten op luchtschepen ... Elwin keek z'n ogen uit ... De schepen van Tifiaf hadden veelal lichtkanonnen, en soms moest Elwin zijn handjes goed voor zijn oogjes houden ... Er kwamen steeds meer wolkenmannen bij ... Opeens was er een luid gepiep in de lucht ... Een heleboel schepen van Tifiaf en een heleboel luchtwezens werden in één keer teruggedreven als door een muur ... En daarna gebeurde het weer ... Er was een enorm gepiep, en de wezens van Tifiaf werden nog verder weggeschoven ... Toen kwamen er andere soorten lichten in de lucht tevoorschijn ... Deze lichten waren veel zachter, en deden niet zo'n pijn aan de ogen ...

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Elwin zou naar het eiland Maburu gaan, dichtbij het Land van de Spaanse Oorlogsschepen ... Op dit eiland werd er ook vaak oorlog gevoerd tegen de wezens van Tifiaf ... Elwin hoopte dat de rust daar nu was teruggekeert ... Elwin zou er met een paar wolkenmannen naartoe gaan ... Daar aangekomen werden ze als koningen ontvangen ... Ze waren zo blij dat ze eindelijk na een lange geschiedenis waren bevrijd van de onderdrukking door Tifiaf ... Het eiland was er prachtig ... Het zeewater was als een spiegel die het zonlicht weerkaatste, en overal stonden grote lange flessen met zeeparfum ... De wezens van Maburu waren erg blij met Elwin en de wolkenmannen ... Een Spaans Oorlogsschip dat mee was gegaan vertelde dat als ze iets eerder waren gekomen, dan waren de Maburu's waarschijnlijk niet zo vriendelijk geweest ... Ze stonden bekend als een agressief volk ... en ze waren vaak erg uit hun humeur ... Maar misschien had dat wel met de oorlog te maken waar ze veelal in leefden ... Soms was het even een tijdje rustig, en dan begon het weer ... Maar nu waren de wezens van Maburu erg vrolijk en vriendelijk ... Elwin at op het eiland lekkere vruchten, en ging veel in de zee zwemmen ... Het zeewater was hier zo helder ... en de Maburu's wezen Elwin de zeebegroeiingen aan waar ze hun reukflessen van maakten ...Het waren een soort zeeplanten met vreemde paarse, roze of gele draaiblaadjes ... Die blaadjes konden heel lang worden ... Het leken soms wel een soort stengels ... De wolkenmannen deden verder goed werk ... Ook de andere oorlogen die er nog hier en daar waren probeerden ze op te lossen. Vaak begonnen ze eerst gewoon goed de lucht te maaien, om de oorlogsstichters weg te schuiven. Brannan werd hoe langer hoe rustiger, en ook kwamen er steeds meer eilanden in

zicht, omdat de lucht steeds helderder werd. Elwin wilde al die eilanden wel bezoeken ... Maar als eerste wilde Elwin leren de lucht te maaien. De wolkenmannen vertelden hem dat het luchtmaaien een soort ganneren was. Nu, dat kende Elwin wel, want dat had hij eens in Egypte geleerd. Ganneren was een soort luchtzeilen, met allerlei zeiltjes die je op een bepaalde manier moest bewegen. De luchtmaaiers waren diegenen die zo goed konden ganneren dat ze grote zachte roosters kregen waarmee ze de lucht konden maaien ... Elwin zou eerst eens een tijdje weer normaal gaan ganneren met een luchtzeilpak ... en daarna zou Elwin samen met de wolkenmannen gaan luchtmaaien ... Elwin zou dat gaan doen boven de eilanden, want daar moest

flink veel gemaaid worden ...

Door het luchtmaaien ontstonden er prachtige en heldere, zachte wolken. De wolkenmannen vertelden dat zij die goed konden luchtmaaien ook dromen konden maken. Het was een soort weven ... Elwin wilde dat wel leren ... Elwin wilde altijd al wel een soort Klaas Vaak zijn ... En zo zou hij Klaas Vaak later nog beter kunnen helpen ... De wolkenmannen lieten Elwin in de wolken precies zien hoe die dromen gemaakt werden ... Elwin slaakte een gilletje van opwinding ... De wolkenmannen konden prachtige dromen maken ... Elwin vroeg aan de wolkenmannen of ze Klaas

Vaak ook kenden ... Die kenden ze wel ... Heel vroeger, toen Klaas Vaak nog erg jong was, toen gaven ze les aan Klaas Vaak, op de dromenschool ... Maar op een dag was Klaas Vaak vertrokken ... Hij ging verhuizen, en sindsdien hebben ze hem nooit meer teruggezien. Elwin vond het wel spannend ... Dus dit waren de schoolmeesters van Klaas Vaak, waar Klaas Vaak zelfs nog les van heeft gehad ... Elwin begon wat dromen te weven zoals de wolkenmannen het hem voor hadden gedaan ... Langs de droom werden wat stokken neergezet, en daaroverheen gingen de draden ... Dat waren zeedraden, en die leken wel een beetje op de gedraaide zeeblaadjes in de zee bij Maburu ... De wolkenmannen waren erg trots op Elwin ... Ook leerde Elwin de draden te spinnen ... En zo werd Elwin een echte dromenmaker ... en een dromenwever ... De lucht werd zo zacht boven Brannan, en de wolkenmannen leerden Elwin ook hoe hij de luchtkanonnen moest bedienen ... Dikke zachte wolken kwamen er rondom Brannan ...

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoog in de lucht, in de wolkendomeinen van de wolkenmannen moest Elwin op een grote trap lopen, en kwam uiteindelijk terecht bij de droomkanonnen ... Van hieruit kon Elwin het continent Tifiaf zien ... Uit de droomkanonnen kwamen zachte lichten, en die werden richting Tifiaf geschoten, heel ritmisch ... Elwin mocht ook even achter zo'n kanon. Elwin kon ook met het kanon vliegen, maar de wolkenmannen zeiden dat Elwin erg voorzichtig moest zijn, want er was sterke luchtstroming in de buurt van Tifiaf ... en dan zou Elwin meegesleurd kunnen worden ... Nu zou Elwin een droompiloot kunnen worden ... Er was ook een plaats waar de dromen werden gewassen ... Hier werkten veel wolkenmannen ...

De wolkenmannen vertelden Elwin dat Elwin de wezens in Brannan moest leren luchtmaaien, droommaken en droomweven, en hoe ze met de droomkanonnen moesten omgaan. Ook moest Elwin ze dan leren hoe de dromen te wassen ... want de wolkenmannen zouden na een tijdje weer moeten vertrekken ... En op een dag was het zover ... Een grote wolkentrap gleed naar beneden, en grote wolken plopten voor het domein van de wolkenmannen ... En daar vertrokken ze, één voor één ... Elwin zwaaide ze na, en wist wat voor een grote taak hij had. Met de koning van Brannan kon hij het snel regelen dat in heel Brannan scholen kwamen voor het luchtmaaien, droommaken, droomweven, droomwassen en voor de droomkanonnen. Elwin moest als eerste zorgen dat er een aantal leraren kwamen op dit gebied. Daar ging nogal veel tijd in zitten ... Sommigen leerden het erg snel, en konden ook anderen leren.

Elwin had ook de sleutels van een weer-machine gekregen, hoog in de wolken, in het domein van de wolkenmannen, waar veel wolkenmannen hadden gewerkt ... Zo kon Elwin het weer in Brannan besturen ... Maar alleen Elwin mocht dit doen ... Zo werd

Elwin een weer-brenger. Ondertussen moest Elwin ook de vele talen van Brannan leren om met de wezens van Brannan te kunnen praten. De koning van Brannan was erg trots op Elwin. Ook moest Elwin allerlei nieuwe alfabetten leren ... Na een tijdje kon Elwin al heel veel soorten Brannanse boeken lezen, en kon hij zelfs in vele soorten Brannans schrijven.

Op een dag werd Elwin bij de koning geroepen. 'Elwin,' zei de koning ... 'Elke dag wordt Brannan prachtiger en prachtiger, en dat hebben wij aan jou te danken. Heel diep in Brannan is het land Lbok, en het land Lbok leidt tot nog dieper onder de

grond ... Daar ergens is er een verborgen poort die tot een geheim deel van Brannan en Lbok leidt ... Wij weten daar nog niet zoveel van ... Zou jij eens op onderzoek willen uitgaan ? Er zijn inmiddels al genoeg meesters en juffrouws om door te vertellen wat jij ons allemaal hebt verteld ... Elwin vond dat wel een goed idee ... Dan kon Elwin eindelijk eens tot rust komen van al dat vertellen en vertellen ... Elwin zou blij zijn als al die scholen zonder hem zouden kunnen bestaan ... Dan kon Elwin weer verder ... Elwin wilde graag de werelden dieper onder de grond eens bezoeken ...

In Brannan was een plaatsje waar een grote wegwijzer stond. Dit plaatsje heette Domom ... Er waren hier een heleboel kamers met wezens die over de verschillende wegen in Brannan vertelden ... Vooral als je een lange reis ging maken, was het belangrijk dat je eerst naar Domom zou gaan ... Bij de balie vertelde Elwin dat hij naar Lbok moest, en wel naar het geheime deel van Lbok, nog dieper onder de grond. Bij de balie werd Elwin naar een gang verwezen met allemaal kamers. In die kamers stonden hele grote bedden. Toen moest Elwin een trap op, en op de verdieping hoger waren weer een heleboel kamers met grote bedden. Toen moest Elwin een heel stuk lopen naar de rechterkant, waar hij weer in een gang terechtkwam met kamers. Hier stonden bijna geen bedden, maar wel bureau's en kasten. Daarna kwam er een meneer op Elwin aflopen met blond haar. De meneer had een soort kroontje op, en had zijn vleugeltjes onder zijn jasje verborgen. Elwin vertelde aan de meneer waar hij naartoe wilde ... 'Oh, kom maar mee,' zei de meneer, en liep voor Elwin uit ... Achter de kamer waar ze waren was een lange gang met weer allemaal kamers ... In die kamers stonden weer grote bedden met kleurige dekens erover ... Die dekens zagen er zo zacht uit, dat Elwin het wel eens wilde voelen ... Maar Elwin had daar nu geen tijd voor ... De meneer liep heel snel door de gang met de kamers heen, en Elwin rende achter hem aan ... Weer moesten ze een trap op, en weer moesten ze naar de rechterkant waar weer een andere gang was ... Elwin was blij dat de meneer bij hem was, want het leek wel een doolhof van gangen ... Ineens wees de meneer in de verte ... 'Elwin, als je nu daar naartoe loopt, in de verte, dan kom je daar bij de Perenpoort, en die leidt tot het diepere deel van Lbok ...' Dat was nog wel een eindje lopen ... Er lag hier zand, en er stonden struiken ... Maar Elwin was er sneller dan hij dacht. Achter de poort was weer een tunnel, een wat donkerdere tunnel, en hier stonden ook veel bedden ...

Hier en daar speelden er wat vosjes op of tussen de bedden ... Ook stonden er wat kleine struikjes, en moest Elwin onder een paar schuine daken doorlopen ...

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Na een tijdje kwam Elwin bij een tweede wegwijzer aan. Dit was de wegwijzer van het volk van Lbok. Weer stapte Elwin op de balie af, en zei dat hij naar het geheime

deel van Lbok moest, heel diep onder de grond. De mevrouw achter de balie trok toen een laatje open en begon een hele tijd door allerlei papieren te bladeren ... Hier waren ook wat kamers waar grote bedden stonden met prachtig gekleurde dekens die wel een beetje leken op de vleugels van sommige vlinders ... Ineens stond de vrouw op, en leidde Elwin naar buiten. Ze wees in de verte naar een station op een soort heuvel ... Daar kon Elwin met een trein reizen over een gigantische zee ... Dat was wel even lopen, maar na een tijdje was Elwin bij het station aangekomen. Vanuit kleine geluidsboxen hoorde hij wezens met elkaar praten ... Soms vertelden ze wat over de verschillende treinen, waar ze stonden, en wanneer ze zouden vertrekken ... Daar kwam de vrouw van de balie ineens aanrennen ... Ze gaf Elwin een bon waarop stond : 'Naar het geheime deel van Lbok.' Eronder stonden er nog allerlei tekens in een vreemde taal die Elwin niet kende ... Het waren letters die hij nog nooit had gezien ... De vrouw zei : 'Ga met die bon naar de balie van het station, en lever hem af ...' Nu, dat deed Elwin, en kreeg er een andere bon voor in de plaats plus drie poppetjes ... Elwin dacht : 'Wat moet ik nu met drie poppetjes ...' Snel stopte Elwin de poppetjes in zijn rugzakje ... De mevrouw achter de balie stond op, en zei tegen Elwin : 'Kom maar mee.' Weer moesten ze een heuveltje op, en na een tijdje lopen kwamen ze bij een stationnetje aan waar een trein stond ... 'Hier moet je in, Elwin,' zei de mevrouw van de balie ... 'En ik ga direkt met je mee, want mijn werk zit erop voor vandaag ...' De mevrouw van de stations-balie woonde in het geheime deel van Lbok ... Samen stapten ze de trein in ...

De trein ging over een hele lange zee ... Ze gingen naar het Land van Jozef ... 'Wie is Jozef ?' vroeg Elwin aan de mevrouw die met hem reisde ... 'Jozef is de koning van Lbok,' zei de mevrouw ... Toen ze in het Land van Jozef begonnen aan te komen schrok Elwin heel erg ... Het was er donker, en overal hing veel rook ... Ook stonden er veel fabrieken, en er waren overal gevangenissen ... Elwin kon soms een beetje door de tralies kijken, en zag daar wezentjes die op slakken met vleugeltjes leken ... Bij een klein stationnetje moest de vrouw uitstappen, en zei : 'Elwin, als je de koning wilt spreken, dan moet je nog even blijven zitten ... De weg wijst zich vanzelf wel ...' Elwin wilde de koning graag spreken. Uiteindelijk stopte de trein bij een groot donker paleis, met vreemde spookachtige lichtjes hier en daar ... Elwin stapte uit, en zag hoe klein het treintje was in vergelijking tot dit enorme woeste kasteel of paleis ... Zou hier de koning wonen ... 'Koning Jozef ?' fluisterde Elwin heel voorzichtig ... Maar niemand kon hem natuurlijk horen, want de wind blies hard ... Stilletjes liep Elwin door een hoge poort naarbinnen, en zag in de verte een grote troon ... 'Wat kom je doen ?' bulderde het in de verte ... 'Ik wil de koning spreken,' bulderde Elwin zo hard als hij kon ... Ineens begon de enorme troon naar voren te bewegen ... Als een trein reed de troon over de rails naar voren. Vlakbij Elwin stopte de troon ... 'Wat wil je me vragen,' vroeg de koning ineens heel vriendelijk ... 'Waarom zijn hier zoveel

gevangenissen ?' vroeg Elwin ... Maar dat wilde de koning niet zeggen ... 'Ach Elwin,' zei de koning, 'hier achter het kasteel kom je bijna geen gevangenissen meer tegen ... Kom je mee ?' Voorzichtig stapte Elwin op het trapje van de troon, die zich begon om te draaien en over de rails naar de achterkant van het kasteel reed ... Hier was een prachtig land ... Overal speelden vossen in het veld ... Koning Jozef stak een sigaar aan en begon te roken ... 'Mooi hè,' zei hij ... Elwin knikte ... Maar hoe verder de troon reed, hoe donkerder het weer begon te worden ... Overal vlogen er wezentjes die eruit zagen als slakken met vleugeltjes ... Koning Jozef glimlachte ... En even later kwamen ze in een gedeelte waar weer heel veel gevangenissen en fabrieken

stonden ... 'Maar koning,' zei Elwin ... 'Hier zijn weer zoveel gevangenissen ...'

'Oh,' zei de koning, 'dat is alleen maar hier, hoor, want verderop staan ze bijna niet ...' En weer gingen ze langs een gedeelte waar velden waren met vossen die daar speelden ... Het was een prachtig land ... Elwin keek zijn ogen uit ... Opeens sprongen er wat rovers en piraten voor de troon ... 'U kunt hier niet verder, koning ... dit is ons land ...' riep er één ... Maar de koning pakte zijn lasso en zette een cowboyhoed op en ving hen allemaal met de lus ... 'Breng hen naar de gevangenissen en de fabrieken,' bulderde de koning, terwijl er levensgrote slakkenvliegen aan kwamen zetten ... Ze tilden de rovers en piraten op en vlogen met hen weg ... 'Ziezo,' zei de koning, 'dat is ook weer geregeld ...' De koning begon toen te lachen en te zingen, en pakte een muziekinstrument ... 'Ha ha ha, ik ben nog altijd de baas hier ...' riep de koning toen ... Elwin wist niet wat hij moest zeggen ... Van wie was het land nou ? Van deze koning of van die rovers en piraten ? Plotseling stond er een vos voor hen met een hoed en een pijl en boog ... 'Beste koning,' zei de vos, 't is nu tijd te vertrekken. Dit is mijn land.' De vos sprak best wel deftig, en de koning wilde direkt zijn lasso pakken en zijn hoed opdoen, maar vliegensvlug schoot de vos een pijl door de handschoen van de koning, en een pijl door zijn hoed. Beide pijlen boorden zich in de troon ... De koning schrok hier zo van dat hij direkt flauw viel ... 'Water, water !' riep Elwin, 'water voor de koning ...' Maar de vos zei : 'Ach, laat de koning toch, die schurk ... Het land is van ons ...' Toen sprong de vos op de troon, en begon verder te rijden. Elwin zat ook nog steeds bij de troon, op het trapje, en probeerde wat vragen aan de vos te stellen, maar de vos zei niks ... Even later kwamen ze langs een veld waar lange priesters een klompendans aan het houden waren ... 'Ah, dat zijn de priesters van de koning ... Die moeten in een tempel werken om de draak koest te houden ...' zei de vos ... 'Een draak koest houden ?' dacht Elwin ... Toen de priesters de vos zagen grepen ze vanuit wat bomen naar hun pijlen en bogen en renden achter de troon aan ... 'Zoek dekking, Elwin,' zei de vos ... Elwin verschool zich goed achter de rugleuning, terwijl de vos opstond en op de priesters begon te schieten ... Ondertussen ging de troon steeds sneller over de rails ... De koning lag nog steeds te slapen ... Met zijn poot duwde de vos de koning van de troon af, en die rolde van een heuveltje af, naast de rails ... Even later lag de koning stil in het zand tussen wat hoopjes mos ...

De priesters waren inmiddels uit het zicht verdwenen ... 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Elwin aan de vos ... Maar de vos zei nog steeds niks ... Elwin snapte er niet veel van ... zovelen die dachten dat het land van hen was ... Misschien lag de waarheid weer ergens in het midden ... Elwin werd er een beetje moe van ... Waarom konden ze niet gewoon alles eerlijk delen, en in vrede met elkaar leven ? Maar ja, ze waren misschien wel erg bang voor elkaar ... 'Wie is nu de koning van Lbok ?' vroeg Elwin ... 'Ik,' zei de vos ... 'Of misschien één van die rovers of piraten,' zei Elwin ...

'Nee,' zei de vos ...'die niet ... Ik ben de echte en ware koning van Lbok ... de rest zijn allemaal bedriegers ... Die Jozef met al z'n gevangenissen zou geen goede koning zijn, en die rovers en die piraten zijn hebzuchtige dieven ... Als ik steel, dan doe ik dat om alles eerlijk te verdelen ...' zei de vos ... 'Oh, dus je bent een soort dievenkoning ?' vroeg Elwin weer ... 'Ik ben geen echte dief,' zei de vos ... 'de rijken zijn de echte dieven, want zij houden alles voor zichzelf, en bekommeren zich niet om anderen ... Ik ben een echte koning ...' Elwin knikte bedenkzaam ...

'De koning van Lbok ben ik, ik steek gevangenissen in de fik,' begon de vos te zingen ... 'Ik steel van de rijken die zichzelf alleen verrijken ... Een echte koning, een echte koning dat ben ik ...'

'Elwin, jij en ik, wij horen bij elkaar ... wij zouden goede vrienden kunnen zijn,' zei de vos ... Maar Elwin vroeg : 'Zijn er nog meer geheime poorten in Lbok ?'

'Oh ja,' zei de vos, 'veel, heel veel ...'

'Kun je me daar naartoe brengen ?' vroeg Elwin ... 'Dan moet je bij de Bakkerspoort wezen,' zei de vos ... 'Daar gaan we recht op af ... Dan kom je in het Land van de Bakkers ... Ineens stond de troon stil, en Elwin schoot naar voren, en rolde door de Bakkerspoort heen ... In de verte hoorde hij de vos hem nog groeten ... Ook in dit land stonden een heleboel gevangenissen, en weer kwam Elwin overal slakkenvliegen tegen ... Wat waren die slakkenvliegen groot ... 'Ja, wij worden ook wel bakkersvliegen genoemd ...' zei één van die slakkenvliegen ... Elwin begon stevig door te lopen ... Hij wilde niet in zo'n gevangenis terechtkomen ... Kon hij die bakkersvliegen wel vertrouwen ? Wat was de geheime wereld van Lbok toch groot ... Opeens stond er weer een bakkersvlieg voor hem ... 'Waar zal ik je naartoe brengen ?' vroeg de bakkersvlieg aan Elwin ... 'Naar de koning,' zei Elwin direkt ... 'of zijn er hier ook verschillende koningen die om de troon vechten ?'

'Het is een aap,' zei de bakkersvlieg ... 'De koning van het Land van de Bakkers is een aap ...' Na een tijdje vliegen waren ze er ... Het was een prachtig paleis ... De aap was een soort chimpansee en droeg een kroon ... Achter hem hingen prachtige rode fluwelen doeken met gouden decoratie hier en daar ... De aap zei niet veel ... Hij was met een gouden staf aan het spelen ... Ook zat hij soms te kijken in een groot boek ... waarvan de bladeren glommen ... Toen kwam er ineens een klein mannetje binnenlopen ... 'Welkom in het Land der Bakkers,' sliste het mannetje ... 'Kom maar met me mee, dan zal ik u naar uw kamer wijzen ...' Elwin liep achter het mannetje aan ... De bakkersvlieg was inmiddels weer verdwenen ... Elwin kreeg een prachtige kamer met een bed vol prachtige zachte vlinderdekens ... Ook zat er een vlinder in de raamopening ... De vlinder was bijna van goud, geheel glimmend ... 'Zo Elwin,' zei de vlinder, 'welkom op het paleis van de koning ... Ik hoop dat je het hier naar je zin zult

hebben ... De koning is een erg goede koning ...'

'Ja, maar waarom zijn er zoveel gevangenissen in dit land,' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei het vlindertje ... 'Dat is alleen maar aan het begin ... 'In deze buurt staan ze bijna niet ... en die gevangenissen zijn gewoon tunnels hoor ... Als je erdoorheen bent, dan ben je niet meer in de gevangenis ...'

'Oh,' zei Elwin ...'vreemd ...' Toen Elwin uit het raam keek kon hij in de verte een zee zien met wat eilandjes ... 'Dat zijn de eilandjes van het Land van de Bakkers,' zei het vlindertje ... 'Als je op mijn rug gaat zitten, dan kan ik je daar wel naartoe brengen, hoor ... Elwin stapte direkt op de rug van het vlindertje ... Het vlindertje was ongeveer net zo groot als Elwin, maar het vlindertje was heel sterk ... Elwin moest zich wel goed vasthouden ... Na een tijdje waren ze op het eerste eilandje ... Er stonden hier een heleboel gevangenissen weer, waarvan de vlinder zei dat het alleen maar tunnels waren ... Elwin besloot om in zo'n gevangenis binnen te stappen ... Het was inderdaad een tunnel ... Soms was er in gedeeltes alleen maar water, en moest Elwin op wat blokken springen ... De tunnels gingen heel diep onder de grond, en soms kwam Elwin in een lift terecht ... Gelukkig was het vlindertje dichtbij Elwin ... Het vlindertje zei dat er onder de grond hele gevaarlijke dieren woonden zoals de varkensslangen ... Dat waren varkens met een soort slangenlijven ... Diep onder de grond kwam Elwin nog meer vlindertjes tegen ... Na een tijdje kwamen ze weer boven de grond uit, en waren ze op een ander eilandje terechtgekomen ... 'Zie je,' zei het vlindertje ... 'die gevangenissen brengen je van eiland naar eiland ...' Ook op dit eiland stonden een heleboel gevangenissen, en Elwin wist dat het alleen maar tunnels waren naar het volgende eiland ... Nu vond Elwin het niet meer zo erg, en probeerde zijn aandacht ergens anders op te richten ... Op het eiland waren ook heel veel bakkersvliegen ... Als dit het Land van de Bakkers zou zijn, wat zouden ze dan bakken ? Maar dat wilden de vlindertjes niet vertellen, en ook de bakkersvliegen niet ...

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Elwin ging op één van de eilandjes op een groot bed slapen met zachte dekentjes ... Elwin was erg moe, en op dit eilandje was het erg rustig ... Na een tijdje stond Elwin weer op ... Elwin vroeg zich af wat hij nu moest doen ... Elwin herinnerde zich de woorden van de koning van Brannan ... Hij was hier om op onderzoek uit te gaan, zodat hij het later allemaal aan de koning zou kunnen vertellen ... Maar wat zou hij de koning allemaal kunnen vertellen ? Hij kon vertellen dat de koningen van Lbok altijd ruzie hadden, en dat de koning van het Land van de Bakkers een aap was ... Maar wat zou de koning daarmee opschieten ? De koning zou graag wat nieuwe ideeen te horen willen krijgen ... om Brannan te verbeteren ... Maar misschien was Elwin nog niet

diep genoeg gekomen ... Misschien moest hij door een andere geheime poort ... Misschien dat de wegwijzer van Lbok hem naar een ander geheim deel zou kunnen brengen .... Het vlindertje wilde Elwin wel naar de wegwijzer van Lbok terugbrengen ... Toen Elwin daar bij de balie aankwam was er niemand ... Elwin liep naar binnen, terwijl het vlindertje weer terug zou gaan naar het Land van de Bakkers ... Achter de balie waren wat gangen met kamers, waar weer grote bedden stonden met vlinderzachte dekens ... Ook leken sommige dekens op roofdieren of andere soorten dieren ... Elwin slikte even ... Het was doodstil ...

Opeens kwam er een wezen uit één van de deuren op Elwin aflopen ... 'Hallo,' zei het wezen ... 'Ik ben Khnum ...' Het wezen had vleugeltjes als de prachtigste vlinder, en leek een beetje op een schaap of een ram met gedraaide hoorns ... 'Dag Khnum,' zei Elwin ... 'Kun jij mij misschien brengen naar de geheime delen van Lbok ?'

'Maar natuurlijk, Elwin,' zei Khnum, en pakte Elwins hand ... Khnum bracht hem naar een zaal waar een heleboel openingen van tunnels waren, als een soort grotten ... Boven de openingen waren bordjes met de namen van die poorten erop ... 'Kies maar uit,' zei Khnum ... Daar moest Elwin wel eerst over nadenken ... Misschien kon Khnum eerst vertellen over al die poorten en waar ze Elwin naartoe zouden leiden ... Khnum boog naar Elwin toe, en begon te vertellen ... En wat Khnum allemaal aan Elwin vertelde ? Dat krijg je misschien nog wel te horen later ...

Het was een heel, heel lang verhaal wat Khnum aan Elwin vertelde. Het was zo'n lang verhaal dat Elwin graag weer terug wilde naar de Drokelaar. Hij begon Sandra wel erg te missen. Ook zou hij graag willen dat Khnum met hem mee ging, dan kon Khnum een tijdje bij Elwin logeren, of bij Klaas Vaak. Dat vond Khnum wel best, en even later waren ze al in de Drokelaar. Khnum wist wel een weggetje waardoor je daar heel snel zou komen. Natuurlijk had Elwin een heleboel aan Sandra te vertellen, en ook Khnum vertelde honderduit. Toen Khnum de piano zag staan begon Khnum wat piano te spelen.

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Khnum kon prachtig piano spelen. Dat hadden Elwin en Sandra wel door. Khnum mocht voor een tijdje in Elwins kamertje logeren, en Elwin ging op het zolder in één van de logeerkamers. Sandra zou een tijdje bij een vriendin logeren. Elwin was erg dol op Khnum. Khnum kon prachtige verhalen vertellen, en was heel lief voor Elwin. Elwin maakte met Khnum allerlei reizen door de Drokelaar om Khnum alle prachtige plekjes te laten zien. Ook maakte Khnum kennis met de koning van de Drokelaar, en zelfs met de keizer van Adaka, het rijk waartoe de Drokelaar behoorde. Khnum had een prachtige zachte stem, die soms zelfs op een muziekinstrument leek. De koning en de keizer, allebei, zeiden tegen Khnum dat hij zo vaak mocht komen logeren als

hij wilde. Dat vond Khnum erg fijn.

Khnum ging vaak naar buiten om met de drokelaarkinderen te spelen. Khnum hield erg van spelletjes, maar ook veel van lezen. Ook kon Khnum erg mooi schilderen en kleien. Wat Elwin niet wist was dat Khnum een soort tovenaar was. Maar toveren, dat deed Khnum niet zo vaak, alleen als het erg nodig was. Toen Khnum heel lang in de Drokelaar had gelogeerd zei Khnum : 'Elwin, wil jij nu bij mij logeren ? Ik heb een toverkasteel ...' Daar keek Elwin wel even van op ... Khnum pakte een fluitje uit zijn jaszak, blies erop en floeps, daar stonden ze beiden in het toverkasteel ... Het leek wel alsof Elwin dit kasteel kende, maar waarvan dat wist hij niet meer ... Het leek op iets waar hij al eens eerder was geweest. Khnum was een beetje verdrietig. Hij was verdrietig omdat hij graag in het kasteel wilde blijven wonen, maar er werd dan altijd zo vaak gevraagd of hij wilde toveren dat hij telkens naar de wegwijzer van Lbok toevluchtte. In de Drokelaar had hij ook rust, omdat niemand daar wist dat hij eigenlijk een tovenaar was. Khnum wilde geen tovenaar meer wezen ... Khnum wilde gewoon normaal zijn, zodat niemand hem meer lastig viel ...

Elwin wreef eens door zijn baardje ... Hij kende nog wel wat feeen die hun toverkracht hadden verloren, en die graag weer eens wat wilden toveren ... Zij woonden in een feeenkasteel dichtbij de Drokelaar ... Misschien zou de toverkracht van Khnum onder hen verdeeld kunnen worden ... Ieder een druppel zou al genoeg zijn ...

Toen Elwin en Khnum bij dat kasteel aankwamen zagen ze wat arme vrouwen bij de ingang van het kasteel schrobben ... De vrouwen hadden roet op hun gezicht, op hun handen en op hun gescheurde, ravelige jurken ... Zouden dit de feeen zijn ? Toen de vrouwen opkeken glimlachten ze ... Ze hadden tranen in hun ogen. 'Kom maar mee

naar binnen,' zei één van de vrouwen. Ze had een hele slierterige jurk aan, en gras en bloesem tussen haar haren ... Ze keek een beetje slaperig ... 'Bent u een fee ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw knikte ... Samen liepen ze naar binnen ... Binnen in het kasteel was een vijver in een grote stenen bak ... Er stonden een heleboel feeen omheen ... 'Er zit alleen maar water in ...' zei één van de vrouwen ... 'Eigenlijk zijn we geen feeen meer ... We hebben geen toverkracht ...' Khnum liep naar de vijver en liet zich erin glijden ... Alle feeen keken erg verbaasd ... De vijver begon te borrelen, en er kwam rood en groen sap naar boven borrelen ... Eén fee kwam met een flesje aanlopen en vulde het flesje met de sap. Aan iedere fee gaf ze een druppel, en

langzaam kregen de feeen hun toverkracht terug ... 'Ah, ik voel me ineens zo anders,' zei een fee, en weer een ander begon te schaterlachen ... 'Oh, ik voel me zo zacht worden van binnen,' zei een ander ... En daar kwam Khnum alweer naar boven drijven, en glimlachte ... 'Alles in orde nu ?' vroeg hij ... Elwin en de feeen knikten ... Toen hij uit de vijver stapte veranderde alles weer in normaal water ... Maar de feeen hadden in ieder geval toverkracht ...

Elwin en Khnum gingen direkt weer weg ... De feeen hadden hun hulp nu niet meer nodig ... Toen ze aankwamen bij het kasteel van Khnum was het daar erg veranderd ... Er groeiden nu struiken en bloemen op de muren, en het was geen toverkasteel meer ... Khnum was vrij van alle toverkracht ... Maar één laatste druppel was overgebleven ... Om het kasteel groeide nu een grote doornenheg, zodat niemand meer zomaar bij Khnum kon komen ... Nu kon Khnum eindelijk rustig in zijn kasteel wonen zonder lastig te worden gevallen ...

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Elwin bleef nog een tijdje bij Khnum in het kasteel logeren, en ging toen weer terug naar huis. Het probleem was nu opgelost. Khnum was tevreden.

Natuurlijk ging Elwin nog vaak bij Khnum thee drinken, en natuurlijk ook bij de feeen. Achter het kasteel van Khnum lag een weide waar er gevoetbalt werd. De mummies waren aan het voetballen tegen de skeletten, en helemaal achter het veldje stond een hoge troon waar een mannetje opzat met een heel piepklein hoofdje. Het mannetje heette de Doodskoppenrammer. Het mannetje was verder erg vriendelijk. Na de wedstrijd stapte het mannetje van zijn troon af, en rende naar de mummies en de skeletten toe, die toen in een rij stonden. Ze moesten allemaal hun mond opendoen, terwijl de Doodskoppenrammer langs de rij ging om bij allemaal wat sap in de mond te spuiten. Dan konden ze een tijdje praten. Het was namelijk praatsap. Elwin vond dat wel een beetje vreemd, want waarom zouden ze daarvoor praatsap nodig hebben. Maar bij skeletten en mummies gaat het praten nu eenmaal wat moeilijker. Toen ze het sap in hun mond hadden en Elwin zagen, begonnen ze allemaal op Elwin af te rennen. Elwin begon ineens heel bang te worden, want wat zouden ze dan met Elwin doen. 'Kom maar Elwin,' riep het mannetje ineens, en Elwin begon naar het mannetje toe te rennen. Het mannetje sloeg even op een gongetje, en alle skeletten en mummies vielen op het grasveld. 'Zo,' zei het mannetje, 'daar zullen we geen last meer van hebben.' Het mannetje leidde Elwin naar een enorm grote telefoon. Het mannetje zei dat het een reistelefoon was. Je moest dan op de toetsen springen, en daarna in het midden waar een kleine cabine stond. 'Ga maar vast in de cabine zitten, Elwin,' zei het mannetje. En direkt begon het mannetje van de ene toets naar de andere toets te springen, en toen sprong hij ook in de cabine. Even later

gingen er allemaal lampjes branden, en toen schoot de cabine naar beneden, de grond in. Als een lift suiste de cabine naar beneden, en Elwin moest zich goed vasthouden. Even later stond de cabine stil, en konden ze naar buiten. Ze waren nu diep onder de grond. Hier liepen overal dieren rond, en andere soorten wezens. Zo waren er drie-koppige honden, tijgers, prehistorische olifanten die mammoeten werden genoemd, en heel harig waren, en nog veel meer. Elwin keek zijn ogen uit. 'Kom maar mee,' zei de Doodskoppenrammer ...'ik wil je nog veel meer laten zien.' Weer kwamen ze bij een telefoon, en deze keer was de telefoon erg harig. Zelfs de toetsen waren harig, en zodra de Doodskoppenrammer op een toets stond begon die aan de zijkanten te gloeien. Elwin moest weer in het midden staan, en al snel stond de Doodskoppenrammer naast Elwin. Ineens schoot het middenstuk onder de grond, en ging met een loeivaart naar beneden. 'Elwin !' werd er ineens geroepen. Het was de stem van Sandra. Hoe kon dat nou ? De Doodskoppenrammer glimlachte. 'Het is een droomtelefoon, Elwin. Je kunt hier zelf je dromen intoetsen.' Elwin begon ook te glimlachen. Ineens zag Elwin Sandra op de muur verschijnen, en ze stapte zo naar binnen. 'Het is niet echt, hoor,' zei het mannetje ... 'het is maar een droom ...' Sandra glimlachte naar Elwin, en verdween toen heel langszaam in het niets ... 'Maar ... maar,' zei Elwin ... Weer glimlachte het mannetje ... 'Als het goed is heeft ze nu ook over jou gedroomd,' zei het mannetje, 'dus het was een heel klein beetje echt ...' Elwin begon weer te glimlachen.

Toen stopte de lift, en samen stapten ze uit ... Wat was het hier donker zeg. In de verte stond een hele donkere telefoon ... Samen liepen ze er opaf. 'Wat is dit voor een telefoon, meneer de Doodskoppenrammer ?' vroeg Elwin ... Het mannetje glimlachte ... 'Dat zul je wel zien.' Het mannetje drukte op een knopje, en Elwin zakte door de telefoon in het water. 'Help, help !' riep Elwin ...

'Zwem,' zei het mannetje luid ... En Elwin begon te zwemmen ... 'Je moet duiken, dan kom je in ... eh ... onze wereld,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Jullie wereld ?' vroeg Elwin ... 'Wat is dat voor een wereld ?'

'Dat zul je wel zien, Elwin,' zei de Doodskoppenrammer, die inmiddels naast Elwin zwom, en nam een duik naar beneden. Elwin volgde hem na, en al snel kwamen ze in een andere wereld terecht. Het was hier nog wel donker, maar er waren ook wat groene lichtjes. Er liepen hier indianen rond, maar ook mummies en skeletten ... 'Waar zijn we ergens ?' vroeg Elwin ...

'Loop nu maar door,' zei de Doodskoppenrammer. Samen liepen ze verder, en kwamen bij een heel groot kasteel terecht. Op het dak zaten een heleboel uiltjes met witbruine strepen. 'Haha, Elwin,' zeiden ze met een heel vlug stemmetje, en ze moesten veel hikken. Elwin begon te lachen. Snel liepen ze naar binnen. Ineens greep de Doodskoppenrammer Elwin in z'n kraag en bracht hem naar een kamer, waar een hele grote uil zat met een bril op en een soort kroon. 'Hey, waarom doe je dat, zet me neer,' zei Elwin.

'Zo, zo,' zei de grote uil, 'dus ... jij bent Elwin van de Drokelaar ...'

'Ja, meneer,' zei Elwin ... 'Kunt u mij vertellen waar ik ben ?'

Maar ineens vloog de uil weg door het raam. Het was een soort gat in de muur. Voorzichtig zette de Doodskoppenrammer Elwin weer neer ... 'Waarom deed je dat nou,' vroeg Elwin weer ...

'Ik wilde dat de uil van je zou schrikken,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Ja maar ik ben toch niet gevaarlijk ?' zei Elwin .... 'Nou,' zei de Doodskoppenrammer ... 'dat weet die uil toch niet ... Hij denkt dat je misschien was gekomen om te stelen, en dat ik je betrapt heb en in de kraag heb gegrepen. Hij denkt misschien dat je een boef bent.' Elwin vond het wel een beetje vreemd, maar later legde de Doodskoppenrammer hem uit dat die uil telkens deed alsof hij de koning was, terwijl de Doodskoppenrammer de koning is. De Doodskoppenrammer wilde de uil gewoon wegjagen.

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer ?

Elwin beleefde nog veel meer avonturen met de Doodskoppenrammer, en misschien vertellen we daar in een volgend verhaal wat meer over. Nu de uil was weggejaagd kon de Doodskoppenrammer rustig in het kasteel wonen, en koning zijn. Na een lange tijd moest Elwin weer naar huis, en dat kon heel snel door de reistelefoon. Elwin zou eens in de zoveel tijd nog eens bij de Doodskoppenrammer in het kasteel blijven logeren. Toen Elwin thuis was gekomen had Sandra lekkere thee gemaakt. Dat kon Sandra altijd erg goed. Natuurlijk had Elwin weer erg veel te vertellen. Dat

was meestal zo als Elwin weer een tijdje van huis weg was geweest. Daarom vond Sandra dat ook helemaal niet erg. Sandra had zelf ook altijd veel te doen.

De verhalen die Elwin vertelde over het land van de Doodskoppenrammer vond Sandra erg spannend en soms zelfs griezelig. Ja, want in dat land gebeurt er heel wat, maar dat vertellen we misschien een volgende keer. Want zou het bij dit boek blijven ? Zouden er nu geen Elwinsboeken meer geschreven worden ? Wat denk je ? Als je Elwin een beetje kent ... Die stopt niet zomaar ... want er is nog zoveel te doen en te beleven ... En Elwin heeft natuurlijk zoveel te vertellen ... Niet alleen over nu, maar ook over vroeger ... Zelf kun je natuurlijk alle verhalen van vroeger ook nalezen in één van de oudere Elwinsboeken. Vroeger werden er ook al een heleboel Elwinsboeken geschreven, en nu zijn er inmiddels met dit boek tien Elwinsboeken bijgekomen met de laatste tien avonturen. Maar Elwin beleefde natuurlijk altijd zoveel dat hij niet alles op heeft geschreven ... Zo nu en dan vertelt hij daar weleens over, en dan schrijven wij dat weer op. Zo kunnen we nog heel veel over vroeger te weten komen. Met jou zien ook wij weer uit naar het volgende Elwinsboek. In de tussentijd kunnen we natuurlijk de oudere boeken nog eens lezen. Daar staan ook zat spannende en soms zelfs griezelige verhalen in ... Welk boek vind je zelf het leukst of het spannendst ? Of heb je nog niet alle boeken gelezen ?

Op een dag bracht Elwin alle bestaande Elwinsboeken naar de Doodskoppenrammer. Die was daar erg blij mee, want soms verveelde hij zich een beetje. De Doodskoppenrammer kon niet zo goed lezen, maar daar werd hij bij geholpen. Soms lazen zijn lakeien, zijn butlers of keukenmeisjes een stukje voor, en hij kreeg vanaf toen ook les in lezen en schrijven. Zo kon hij brieven gaan schrijven met Elwin. Toen de Doodskoppenrammer kon schrijven werd Elwin overladen met brieven. Daar stonden ook een heleboel verhalen in over wat de Doodskoppenrammer allemaal had meegemaakt. Sommige kinderen denken misschien : Wat een vreemde naam, Doodskoppenrammer. Maar jullie moeten natuurlijk niet vergeten dat de Doodskoppenrammer in een heel ander land woonde, en wel onder de grond. Sommige insecten dragen ook soms vreemde namen, zoals doodgraver, lieveheersbeest, bloedzuiger, en nog een paar anderen. Nu, je kunt de Doodskoppenrammer een beetje met een insect vergelijken. Maar toch is het ook een mannetje, met een heel, heel piepklein hoofdje. Ja, dat kan allemaal als je zo diep onder de grond leeft. Hoe zou je zelf heten als je daar zo diep onder de grond woonde ?

Einde